

SZÍNHÁZ

A MAGYAR SZÍNHÁZI TÁRSASÁG FOLYÓIRATA

DRÁMAMELLÉKLET

2000. október

A kihívás

A részecskefizikából tudjuk, hogy az anyag végtelenségig osztható, egyre kisebb és kisebb részekre lehet lebontani. Úgy tűnik, napjaink új dramaturgiája, a fragmentális dramaturgia hasonló utat jár be. A történet szétszedésének, dekonstrukciójának egy-egy stációja mindig mintha a végpontot jelezné: eddig és nem tovább keverhető össze, hasítható szilánkokra, részletek-re a hajdan csak lineárisan elképzelhető és felépíthető színpadi történet. De mindig van újabb és újabb kísérlet, amely merészen tovább próbál lépni.

A modern kori magyar drámában Kornis Mihály *Hallelujája* volt az első olyan mű (1979), amely történetforgácsokból építkezett. Már magát a reális, lineáris minimál-alaphelyzetet is (nagyapa és unokája várja a munkából hazatérő szülőket) többféleképpen lehetett értelmezni, s ezt vették körül a főszereplő tudatában lejátszódó asszociatív, a linearitást és a hétköznapi kauzalitást teljességgel nélkülöző szubjektív töredék jelenetek (melyekből egy különös szemszögű, roppant sajátos magyar történelmi tabló kerekedett ki). Ezek pontos megfejtése nélkül teljességgel értelmezhetetlen lett volna a színpadon Kornis szövege. Azóta több mint húsz év telt el, a realitásban és a tudat síkján lejátszódó töredékes jelenetsorok egyes kortárs darabokban még bonyolultabb konstrukciókban fonódnak össze, s még komplikáltabbá vált a művek értelmezése és színpadra állítása (Kárpáti Péter: *Halhatatlan háború*, Borbély Szilárd: *kamera.man*, Garaczi László: *Csodálatos vadállatok*).

Úgy tűnt, a dráma műfajában - szemben az epikával - ennél tovább már nem lehet lépni a történet szétrobbantásában, a dekonstrukcióban, az esetlegességek, a mellérendeléses szerkezet alkalmazásában, az idő- és térsíkok egyre gyorsuló váltogatásában, megkeverésében, a töredékességben, a többértelműség hangsúlyozásában. Filó Vera mégis megpróbálta.

Első színpadi szövege, a *Tulipándoktor* (1997) máris magasra tette a mércét; első pillantásra egymás mellett futó - látszólag össze nem függő - jelenetek, jelenetrészecskék, képkompozíciók halmazának tűnt, melyben a vizuális dimenzió erőteljesen túlhangsúlyozott. Többszöri olvasásra, egy puzzle-játék összerakására emlékezte-tő logikai nyomozással azonban rá lehetett bukkanni egy mélyen elrejtett alap- vagy főtörténetre, amely egy bujkáló tömeggyilkosról és rettegő környezetéről szól, illetve „másodértelmezésként” egy örültről, aki az egé-

szet talán csak elképzei „cyber-zakatolt fejében”.

Filó Vera azzal is megnehezíti textusainak megfejtését, hogy abszolút mellérendelően komponál, tehát nála minden egyformán fontos, illetve semmi sem fontos. Lényeges és jelentéktelen dolgok futnak egymás mellett, a látszólag teljesen esetleges dialógusok tele vannak hiátusokkal, ezáltal (vagy ezáltal is) a bizonytalansági reláció szokatlanul magas, és így többféle alaptörténet olvasható ki, rakható össze a mondatokból, többféle értelmezési tartomány fedezhető fel a szövegben, szinte annyi, ahány olvasó vagy színpadra állító lehetséges.

Egy-egy fontosabb történés-mozzanat után például, mint a mesebeli hármastól, továbbfelé lehet elindulni a folytatást illetően. Megkockáztatható az állítás, hogy ezek a textusok már annyira „nyitottak”, hogy interaktív viszonyba kerülhetnek befogadójukkal, színpadra állítójukkal, vagyis teljességgel egyénre szabottan formálhatók, átértelmezhetők.

Rob és Tot pont még nevet egyet - ez a furcsa című legújabb Filó Vera-írás hasonló konstrukcióval készült. Kíséreljük meg ennek a hangjátéknak vagy színpadi műnek egyfajta konkrét olvasatát felvázolni. Próbáljunk összerakni egy valószínűsíthető időrendet és helyszínsort. Próbáljuk felkutatni - Roland Barthes irodalomról szóló szavait kölcsönvéve - „a bejáratot az ezerbejáratú hálózatba”.

A drámai műfajba tartozó művekben - így tanultuk a klasszikus dramaturgiában - a legfontosabb az emberi tényező: az emberek közötti viszonyok felmutatása, a kapcsolatok, szenvedélyek, konfliktusok alakulása, megváltozása. Nézzük tehát Robot és Totot, ezt a furcsa párt.

Tot az idősebb, a keserűbb, az intellektuálisabb, az alig nevető. Rob a fiatalabb, éretlenebb, ösztönösebb, infantilisabb, a sokat és könnyen nevető. Évek óta együtt élnek - homoszexuális párról van szó -, együtt dolgoznak; óriásplakát-készítők; Kapcsolatuk már a történet jelen idejében tele van feszültséggel, Tot részéről rossz sejtelmekkel, félelemmel, hogy Rob szabadulni akar tőle. Fel is rója neki, hogy tegnap is elment, s az is kiderül, hogy ráadásul egy nővel vacsorázott. Tot múlttal teli ember: „Ha eszedbe jutna a múltunk, megfognád a kezem...” Rob viszont múlt nélküli, *future*-ember: „Tudod, mi a jó? Hogy mindennap más új van! Mindennap mást dúdolhatok.”

Az egyre fokozódó feszültségek végül oda vezetnek, hogy Rob több hétre eltűnik. Tot ez alatt az idő alatt ki sem mozdul közös lakásukból, szinte kizuhan a világból, s mély kétségbeesésében, pusztító indulataival összezárva végzetes hibát követ el: megöli Rob imádott „tamagocsiját”, egy kis robotlányt. Rob visszajön ugyan, nem bírt elszakadni Tottól, de a robotlány megölése végzetes törést okoz kapcsolatukban. Már se egymással, se egymás nélkül nem tudnak élni, dolgozni, aludni, s egy látomásokkal terhes éjszakán - követve egy angyal hívását - kilépnek emeleti lakásuk ablakából, s e páros öngyilkossággal vetnek véget életüknek.

Ez tehát egyfajta kiolvasható vonulata ennek a két-személyes darabnak, vagy mondjuk inkább epizódSOR-nak, amely vonulat elsősorban az emberi tényezőre, a két főszereplő kapcsolatára koncentrált. Ezt az egyenes vonalúvá kifeszített emberikapcsolat-történetet, ezt a mélytörténetet azonban erősen bonyolítja, sőt több helyen megkérdőjelezi a darab felszíni cselekménye, pontosabban a valószínűsíthető, kissé önkényesen lineáris formált cselekménysor.

Ez a cselekménysor ugyanis azzal kezdődik, hogy Robot és Totot, a két óriásplakát-készítőt valakik elrabolják, s egy szobába zárják. A két kétségbeesett ember csak találgatja, mi történt. Az elmúlt évben a két legfontosabb plakátmegrendelőjüket (egy házaspárt) meggyilkolták, most lehet, hogy ők maguk, a plakátkészítők kerülnek sorra. Valószínűleg elszánt gyilkosokkal állnak szemben (szintén ketten vannak) - társadalmi anarchisták?; zöld terroristák?; a konkurencia?; örültek akciója? -, de semmi biztosat nem tudnak. Idegességükben „anyagot” vesznek be, tér- és időérzékelésük kezd megzavarodni. Végül ketten belépnek, - és rájuk lönek.

Most érkezünk el ahhoz a bizonyos hármashoz, az elsőhöz (több is van), a cselekmény többféleképpen értelmezhető fordulópontjához. Az olvasó, színpadra állító, hangjátékrendező többfelé léphet tovább. A szereplők vagy valóban meghaltak, s a történet többi részét a köztes lét állapotában élik végig, vagy a golyók nem találtak, s ők elmenekülhetnek, vagy hulladagolták magukat, s az egész csak egy rémes vízió, hallucináció, s minden továbbit csak virtuálisan élnek át, s tulajdonképpen el sem mozdulnak erről a helyről. De az is lehet, negyedik variációként, hogy a cselekmény elejét, az elrablást is csak képzelik, igazából otthon adagolták túl magukat, egy depressziós napon.

Mindaz, ami a továbbiakban tényszerűen történik, motiváció nélküli véletlenhalmaznak tűnik (de gondoljunk az amerikai kultuszfilmek esetlegességekkel teli történetmesélésére!): a beexponált bezártság megszűnik, a lelövésük után elmehetnek innen, az ajtó ugyan is nyitva van (nyitva volt?). Haza, saját lakásukba igyekeznek, az utcán azonban számos valódi/virtuális kaland esik meg velük; angyalokkal találkoznak, repülni tudnak, a járókelőket felülről látják, saját plakátjukat Rob blaszfemikusan, pont egy templom mellett „össze-graffitizni”. Otthon Kati, az a bizonyos kis robotlány fo-

gadja őket. Robnak viszont hirtelen elege lesz Totból, elmegy, elutazik valahová, s ennél a mozzanatnál visszacsatlakozunk az előbb felvázolt cselekményszálhoz, amely Tot összeomlásával, a robotgyilkossággal, Rob visszatéréssel és a közös öngyilkossággal végződik.

A kérdés azonban most még erősebb: mit láttunk, mit olvashattunk ki ebből a Filó Vera-szövegből? Egy tény: a többszörös nekifutással leírt, erősen esetlegesnek tűnő cselekmény, történet, történés, eseménysor semmiképpen nem hasonlít a hagyományos drámák világához, illetve abban a normarendszerben szinte nem is értékelhető: Inkább hasonlít a „Nagy széthulláshoz”, az amerikai horror-, akció-, sci-fi-, Spielberg-, David Lynch-sztorik (*Twin Peaks*) világához, a Beavis-Butthead-sorozat brutalitásához és főleg infantilitásához. Továbblepve, mintha egy video/számítógépes játék gyermek, gyermekien misztikus logikája köszönne vissza a szövegben, a képekben, képsorokban; az írás tehát inkább követi az amerikai filmekben, kultuszfilmekben felnőtt nemzedék motiváció nélküli, a véletlennek - szinte a végzetet helyettesítő - fontos szerepet szánó, a víziót és valóságot összekeverő, epizodikus történet-elmondási szokásait, mint bármiféle hagyományos szabályrendszert.

Illetve az is lehet - mint már említettük volt -, hogy az egész nem más, mint egy drogos utazás szorongásos álmának a leképezése, többszöri virtuális halálok érzékletes átélése, leírása. Régebbi műalkotások például hatalmas, látomásokkal teli szabad asszociációs monológokban próbálták visszaadni a kábítószeres, alkoholos állapotot. Filó Vera mintha kissé máshonnan közelítene, és mást érekelne: a valóság-, az idő- és térérzékelés teljes összezavarodását, a virtuális és objektív világ összemosódását, de úgy, hogy mindezt az utazás részvevői követhető, átélhető képtelenségként élik meg. Ez az utazás különböző eklektikus kulisszák között és különböző, sokfelől ismert motívumok segítségével történik. Hagyományos vallási elemekkel (angyalok jelenléte, halálközeli élmények) ugyanúgy találkozhatunk, mint a technokrácia korának termékeivel (játék robot, óriásplakát, e-mail-kapcsolatok), és közismert filmek, tévésorozatok emlékeivel, allúzióival. Ezek részben visszaköszönnek, részben új összefüggésekbe vannak beágyazva, s ezáltal új jelentést nyernek.

Egy kirakós játék, egy bonyolult rejtvény megfejtésének játékos lehetősége rejlik a sorokban, a sorok mögött. Kérdés, lesz-e színpadi vagy rádiós interpretátor, aki elfogadja ezt a kihívást, s kedve, érzéke és lehetősége van megszólaltatni ezt a XXI. század hangulatával, kellékeivel megkomponált, kissé vészjóslóan játékos szöveg-halmazt, amely azonban beszél szenvedélyről, szerelemről, emberi kapcsolatok bonyolultságáról, halálról, halálfélelemről s más efféle, nem avuló; nem szupermodern emberi tényezőkről.

RADNÓTI ZSUZSA

Filó Vera

ROB ÉS TOP PONT MÉG NEVET EGYET

(Megjegyzés: a darab a nevetésről szól.)

További megjegyzés: az van, hogy Rob, az egyik szereplő még mindig nevet, Tot, a másik szereplő pedig már régóta nem nevet. Ő azt szeretné, ha Rob legalább most nem nevetne.

Erről ennyit. Szóval,

Csend

ROB Viszont Tot! Ha nem történik velünk semmi, akár... haza is mehetnénk.

TOT Haza?

ROB Haza...

TOT Senki nincs otthon, drága Rob.

ROB Pont otthon?

TOT Nem pont, de...

ROB Írásjelekre szarok!

TOT Mindenre szarsz, az írásjel pontosságsegítő!

ROB Semmi egyéb - egy bé. Ne légy annnyira tudatos!

Gyere, beszéljük át újra!

TOT Ne.

Csend

ROB Gondoltam, esetleg kifejejtettünk valamit. Amit most kifejthetnénk.

TOT Aminek meg kell történnie, az már megtörtént!

Sajna. Nincs mit tenni - röviden. Fogságban vagyunk.

ROB Tudom, mégis. Vajon miért vagyunk fogságban?

Kedves hallgatóink, az első találós kérdést hallották.

Gon-

dolkozzanak! Többet nem adom fel! Ott egy kamera

TOT Miért, mit képzelsz, elfognak, nem néznek?

Csend

Na, ne vess egyet!

ROB Miért?

TOT Hátha csak hallják.

Rob jóízűen, kicsit túlpörögve nevet, az meg visszhangzik. Utóbb bemozdodik:

ROB és TOT PONT MÉG NEVET EGYET
filó vera hangjátékát látják

ROB Jé, ez a Kati hangja volt! De ki az a filó vera? TOT Rob és Tot pont még nevet egyet? És ez kinek a hangja volt? Jézus Mária! Akkor végünk... Egyébként filó vera Kati olvasmánya.

ROB (*suttog*) Tot is nevet? Ez tök jó! (*Felugrik, kutat: mi vau az íróasztalon?*) Ez a háttér így túl matt, nem? TOT Ne kutass! Nem otthon vagyunk! (*Suttog*) Tot is nevet. Pont, mikor nem gondolnád.

ROB Aha. Szerinted hol vagyunk, jövővigyor?

TOT (*már ott, ahol Rob*) Nem baj az, hogy matt! Ettől eredeti. Régen mi is ilyeneket csináltunk, csak folyton visszadobták.

ROB Ja, éhezünk, emlékszem, szar volt.

TOT Most jobb?

ROB Jé, ott jön egy helikopter!

Helikopterhang, mely szárnyuhgásszc alakul

TOT Gyere el az ablaktól!

ROB Miért? Lehet, hogy most mentenek meg minket!

TOT Vagy lőnek le...

ROB Mi lenne, ha ez a helikopter egy angyal lenne? TOT Angyal. Végre valami. Ez a díszítősor viszont túl széles.

ROB Te is kutatsz?

TOT (*bekapcsol valami zenét*) Szerinted jó, hogy ennyien zenélnek?

ROB Ennyien zenélnek? Ez hova kérdés? Ne gondolatot olvass, hanem gondolatot ébressz.

TOT Biztos, hogy a megfelelő időben fogalmazol? Így jó lesz.

ROB Mit csinálsz? Kijavítottad a díszítősort?

TOT Nem emiatt puffantanak le

ROB Dehogy puffantanak le! Tessék, igyál.

TOT Te keverted?

ROB Tanultam. Tegnap. Egy csájtól.

TOT Csaj mixer. Ritka.

ROB Most iszol vagy morfondírozol?

TOT Morfondírozni? (*Nyelések*) Jól tudjuk, drágám: ami nincs idő. (*Nyel*) Hát ilyen lötyök mellett nem csoda. ROB Szerinted ezt elvállalnánk?

TOT Mindent elvállalnánk. Mutasd! Jaj, ez is egy mobil!

Egy cérnagyár miért nem rekiámozza magát? ROB Biztos reklámozza, csak belterjesen.

TOT Nagypapa mesél az unokáknak. Nem kültelki kurvák.

ROB Na, ez a díszítmény a men}! Minden sarkon látni.

TOT Mégiscsak kurvák. Ezt nézd! Egy korai munkánk!

Fekete alapon fekete és fülhallgató! hangya viszi szintén fekete kísértőrsaival a fűzöld maroktelefont a földgömbbel-legyezem-magam-édes! ultraszem-üvegeshez. Óriási. Fekete hangyák fekete alapon.

ROB Lehetne a hangya rózsaszínű!

TOT Az párdúc. Volt már.

ROB Minden mindig ugyanúgy, már nálunk is ugyanúgy.

TOT Viccelődünk.

ROB Nem vicclődünk, Tot, mert étfelejtettük a humorunk.

Figyelj, minek beszélünk mi annyit?!

TOT Mert be vagyunk szarva. Hllgasd csak! „A reklám: arany.”

ROB Tényleg nincs humorunk.

TOT Nekik nincs. Most kutassal a naplójukban? Hagyd már azt a koktélt!

ROB Honnan tudod, hogy többen vannak? Akarok még inni!
 TOT Ne bolondozz! Vedd be ezt.
 ROB Nálam is van. Váltunk: szerinted ők is óriásplakát-
 készítők, és belőlünk tanulnak, vagy esztéták, és rólunk
 írják a szakdolijukat?
 TOT Szerintem jövőkutatók, és lefagyasztanak.
 ROB Utálom a hideget.
 TOT Nem váltottál.
 ROB Nem. Nem lehet, hogy csak mi halljuk magunkat?
 TOT Hogyhogya?
 ROB Hogy ezek csak nézni szeretnek, én meg letakarom a
 kamerájukat. (Úgy ni)
 TOT Nekem inkább az a kérdésem: mi halljuk magun-
 kat?!!!
 ROB Hahóóó!!! Mondd csak, Tot, te hallasz engem? De
 imádok beszélgetni! (Magnót kapcsol be) Figyelj! **TOT Az**
a jó, hogy itt teljesen el vagyunk zárva. Nem
hall senki. Vagyis a szomszéd néni nem hall.
ROB Miért, a szomszéd néni süket?
TOT A szomszéd bácsi süket! Nem figyelsz rám! ROB
De figyelj! Ha gyanakszanak, mit mondasz, mi
közünk egymáshoz?
TOT A szomszéd néninek?
ROB Aha.
TOT Nem tudom, kitalálok valamit.
ROB És a szomszéd bácsinak?
TOT Annak is.
ROB Ugyanazt?
TOT Nem.
 ROB (magnó kikapcs) Szerintem tanulmányt írnak rólunk!
 TOT Inkább a hideg.
 ROB Ha a szomszédok nem is, ők mindent hallottak.
 TOT Hangszerelmesek. (Magnó bekapcs)
ROB Tot, te voltál már szerelmes?
TOT Jaj, ne kelljen már annyira elvonatkoztatnom! ROB
(nevet) ElvonatkozTOTnom, hahaha, ez jó, nagyon
jó, nagyon összetett, így még soha nem jutott eszembe!!
TOT Előbb utóbb valakinek az eszébe jut. Ki van osztva.
ROB Hiszi a piszi... ElfárasztóTótál.
TOT Te is.
ROB Megtanulunk nem válaszolni?
TOT Egymásnak?
ROB Persze, nem a többiekről beszélek!
TOT Eljön majd az az idő is, mert minden idő eljön. Hülye
vagy, Rob.
ROB Viszont eljöhet az az idő is, amikor a tehének
bégetnek.
TOT Nem vagy messze tőle!
ROB Nem vagyok tehen, bocs.
TOT Se bárány.
 TOT Ez mikor lehetett?
 ROB Elég régen.
 TOT Annyi ideje ismerjük egymást?
 ROB Nincs több kazetta. Szerinted mit gondolhatnak
 rólunk ennyi beszéd után? Szerintem a „Ki van oszt-” va”
 az húzós mondat, nem?
 TOT Inkább a tehen. Vagy a bárány. Állatfarm. Ilyesmi.
 Szerintem örültek. Szarban vagyunk, Rob.

ROB Örültek? Tényleg tudjuk, hogy többen vannak?
 TOT Csak többen lehetnek!
 ROB Lehetnek ők is ketten.
 TOT Az több.
 Csend
 ROB Mi történik velünk, Tot?
 TOT Egyelőre nem derült ki, de azért volt egypár golyó
 abban a fejben.
 ROB Na bumm, persze, mi a szomszédokról meg a
 szerelemről beszélgettünk, most meg éppen nem
 csinálunk óriásplakátokat, mert el vagyunk rabolva, és
 nem lőttünk!!!
 Te mit csinálsz, Tot?
 TOT (mély levegőt vesz) Önreflektálok, Rob. Kocktálnál
 jobb. (Kifúj, szipog) Nos, egyelőre nem derült ki
 semmi, de hamarosan ki fog.
 ROB Pedig nem csináltunk semmi rosszat, ha jól em-
 lékszem. Azt mondtad, leszoksz.
 TOT Nem lőttünk le senkit, de emlékezz: minket is
 gyanúsítottak. Ennyi. Kevés. Ez csak tubák volt. ROB Mit
 gondolsz, most mivel tudjuk menteni magun-
 kat? (Ő is szippant) Akkor én is tubákolok.
 TOT Szerintem semmivel. Örülök. Sose tubákolnál.
 ROB Viszont az bizonyíték, hogy a neccfejű halott a mi
 óriásplakátunkról lógott lefele. (Egyet tüsszent) De
 amatőr vagyok. Le van fotózva. Újság, tévé...
 TOT Rob, mire bizonyíték? Mi csináljuk az összes
 óriásplakátot, hát persze hogy a miénkről lógott véres
 fejjel lefele.
 ROB Nem is volt feje.
 TOT Hát, nem nagyon. Nem beszélünk inkább valami
 másról?
 ROB Tudod, mi volt a baj? Hogy pont a saját plakátjáról
 lógott lefele!
 TOT Hát, pont.
 ROB Megint egy pont.
 TOT Ráadásul pont a megakadvezményes repülőút-
 hirdetés előtt!
 ROB Kezdek elgondolkozni az írásjeleken.
 TOT Sőhajts is hozzá!
 ROB (sőhajt) Így jó lesz?
 TOT Egyelőre.
 ROB Szóval?
 TOT Több mint negyven golyó volt a fejében.
 ROB Azért neveztem neccfejűnek. De nem te akartál
 másról beszélni?
 TOT Akasztott emberek mindig kellene.
 ROB De pont a mi megrendelőnk?!
 TOT „Nem kell tovább vadászni! Mi az égbe röpjük!”
 Ilyen szlogen mellett, nem csoda...
 ROB Végül is légitársaság volt. FlyFly.
 TOT Biztos nem így képzelte.
 ROB Nem képzelte sehogy.

TOT Valaki felbőszült.

ROB Ezt te honnan tudod?!

TOT Amióta a megrendelőink találják ki, hogy mit csináljunk, én is felbőszült vagyok. Nincs fantáziájuk. Zavar.

ROB Te, miért beszélünk mi pont most erről? Már egy év eltelt azóta!

Gondolkoznak

TOT Megvan! Azért, mert múlt héten is begolyóztak valakit a plakátunk előtt.

ROB Ja, tényleg. A főnök csaját.

TOT Kihalt a család. Egy év után.

ROB Háromszázhatvanöt. Kerek szám.

TOT Keverek egy koktélt! Saját. Tulajdonképpen meglehet, *hogy* csak azért beszélünk erről, mert mintha valami büzlene. Meg *hogy* ma elraboltak, idehurcoltak mindkettőnket, érted? Nyilván van vala-mi összefüggés.

ROB Nem lehet, hogy csak meg akarnak fenyegetni minket?

TOT Akkor elég lett volna, ha csak megvernek. De bekötött szemmel ide is hoztak, vagy nem tűnt fel? Megcsinálhatnánk az utolsó óriásplakátunkat. Azt hiszem, eljött az ideje.

ROB Back to the future. Lehet, hogy már csak pár fenyegető szó...

TOT Future? Nem tudom. Nincs telefonunk.

ROB E-mailünk van. És postaládánk.

TOT Nincs ajtó rajta. És postás sincs hozzá. Tulajdonképpen lehet, hogy csak most fenyegetnek meg minket. Végül is helyzeti hátrányban vagyunk. Nem szeretnek e-mailezni.

ROB Lehet, hogy ez már tavaly az eszükbe jutott?

TOT Egyébként...

ROB ...igen!

TOT-ROB (*egyszerre*) Lehet, hogy tavaly is megfenyegettek, csak nem vettük észre!

ROB Beszélünk másról? Vártak, aztán...

TOT Majd most. Te, elmentél tegnap azzal az ürgével vacsorázni?

ROB A szidottfejuvel? Nem nagyon.

TOT Jó. Te hova tennéd az utolsó óriásplakátunkat? ROB Én tegnap... izé, egy lányt vittem el vacsorázni.

Lehet, hogy most már nem fenyegetnek meg, hanem egyszerűen megölnék minket?

TOT Kihagyni néhány lépést?

ROB Lehet.

TOT És, mi volt?

ROB Nem hagytam ki lépést. Reggel felöltöztem és eljöttem.

TOT Azért vagy itt. Azt mondtad, leszoksz a lányokról.

ROB Bevártak volna. Lányokról is. Egyébként a leszokás semmit nem ér a visszazokás nélkül. Nekem kell a rálátás, tudod?

TOT Neked minden kell, nem a rálátás.

ROB Mindenre való rálátás, aha.

TOT Aha. (*Bekapcsolja a magnót*) Most ez a kedvenc számom. (*Tricky love song, durva, szép, sok*) Jó, nem? Ezt is magamnál hordom.

ROB Ahogy a tubákod. Hogy jobbat ne mondjak. Te, szerinted filozófus vagy logikus lehetett a gyilkos? TOT Gyilkos. Future. Agyamra rétész.

ROB Agy. Csúnya szó.

TOT Rob, mit csináljunk?

ROB Én nem teszek semmit, csak annyit, amennyit vagyok.

TOT Taktika?

ROB Lételemzés.

Ajtókivágódás

Te Tot, ezek kik?

TOT Biztos, hogy van ott valaki?

ROB Nem tudom... Igen... van tt valaki?

TOT Olyan nő meg egy férfi... ha jól sejtem.

ROB Ez két hal!

TOT Mi?!

ROB Két hal! Helló!

TOT Rob, emeld fel a kezed. Hátha segít.

ROB Miért?

TOT Pisztolyt látok náluk.

ROB Szerinted pisztollyal vag puskával könnyebb eltalálni valakit?

TOT Ne kérdezd meg tőlük!

ROB Mert?

TOT Mert az egyiknél puska van! Amilyen a FlyFly-os poszteren.

ROB Ja, a másiknál van pisztoly... Amilyen a másik FlyFly-os poszteren. „Kilójük, ne féljen!” Emlékszel?

TOT Az is szar szöveg volt. Közélednek, nem tudom, érzékeled-e.

ROB Tot, te szereted a halat?

TOT Szerintem szálkás. Meg bűdös. Nem lenne jobb, ha nem beszélénk?

ROB Nem hangra jönnek!

TOT Azért, mert a hal nem vesz levegőt, még nem süket!

ROB És csak nyersen bűdös.

TOT Rob! Ne mozog!

ROB Túl közel van a fejemhez a pisztoly!

TOT Ja, rám a puska jutott. Mégse remegek.

ROB Legyek kedves? Akkor most nincs utolsó plakát? Még egyszer: helló!

Lélegzetvételek, buborékhangok, elég fura klíma

TOT Rob! A nevedhez te is maradj hű.

ROB Ne nevessek inkább?

TOT Rob!

ROB Elfelejtettem, mit jelent a nevem!

*Két lövés, két zuhanás,
KÍSÉRTETIES AKVÁRIUM HANGJAI,
egyszer tulajdonképpen úgyis eltűnünk,
de:*

Újabb megjegyzés: tudjuk, a darab a nevetésről szól. Újabb további megjegyzés: az van, hogy Rob, az egyik szereplő most már nem nevet, mert éppen sír (sokk), Tot, a másik szereplő pedig szintén nem nevet, mert még pont nincs itt az ideje. Ő most igazából azt szeretné, ha Rob inkább nevetne, tulajdonképpen: úgy szereti jobban.

Szóval,
csend,
majd:

(1)

*Nevetés - fiatalabb, éretlen hang, ez lesz Rob -, ennek fegyelmezése, hogy ne nevéssen már annyit, mi ő, faktu-
tya? - másik, idősebb, hogy úgy mondjam, sokat élt hang - ez meg Tot. Kis kuntora, ciccegésféle, ugye ők most élcelődnek egymással. Egy robohang, hűha. (Az van, hogy a fiatalabbnak van egy kicsi beszélő robotja (most nem azért, de a bevezető és újraelkezdő sorokat nyugodtan el lehetne mondani vele).) A lényeg, hogy még egy nevetés. Rá egy sóhaj, rá a másik, arra aztán...
így, de á, ez az ő játéka... Kis dallamfoszlány (Tricky), hamis (ja, mert nem Tricky, csak Rob), ezért nevetgélés, majd hahota*

TOT Hallgass már el!!!! (Hűha)

ROB Azért, mert hamis? (Kuncog, abbahagyja)

Csend

TOT Rob!

ROB Tot?

Csend, persze, aztán még 1 nevetés, noha rövid

TOT Figyeled? „A művészet hosszú, az élet rövid, az ítélet nehéz, az alkalom illanó.”

Fütyty. Mindketten, sorrend világos

Ki írhatta ide?

ROB Én. (Röhögcsél)

TOT Vetted! (Pénzt csörget, aztán földön a hangja) Ezt is vetted!

ROB (nagyon nevet) Juvenalistól. Tudod, ki volt az? De halott. Ingyen vettem. Nem vehettem! (Ha, ha, ha) Nem is én írtam oda,

TOT Nem értjük egymást?

Csend. Megszólal valami gagyi techno zene

ROB Ez aaaz!! Ez az eredetiiii! Vajon ezek miből indulnak ki, és mennyiért? Éljenek a DJ-éééék!

TOT Honnan szólhat ez? Oké, most én is mutatok neked valamit! Figyelj már!!

ROB Ingyen vagy feldolgozva?

TOT Imigyen, ez az! Olvasd csak! Nekünk szól. Személyesen. Zsebemben találtam.

ROB „Robnak és Totnak, legkedvesebb angyalotoktól.” Bájos. Ha a neved oda van írva valahova, akkor az szerinted neked szól? Személyesen? Kérdem én. Személy szerint. Tőled. Szép ez a boríték! Látod, gondolt ránk... Mi meg nem nagyon gondolunk rá.

TOT Másra gondolunk.

ROB És azt se fejezzük be.

TOT Az óriásplakátokat befejezzük.

ROB Mert az a munkánk.

TOT Munka teszi az embert.

ROB Meg madarat tolláról, hát még ami nemesít! Figyeled! Itt a magnó. (Tekeri a zenét, nem mintha keresne valamit; mindig dúdolászik) Ja, bocsi, tudom, ha-mis vagyok. (Magában nevet)

TOT Nem jut eszedbe a múltunk!

ROB Múltja csak a bűnösnek van!

TOT Mindenki bűnös.

ROB Ja, különben nem lenne e bolygón. Ismerem.

TOT Nem venni észre.

ROB Nem szemmel látható. Jó! Túl sokszor beszélünk meg. Szerinted jól mutatna ez a Juvenalis-idézet a „Popsztárok Gálaestje a Politikusokért” alatt? Ez az! (Mert megtalálta a zeneszámot) Ezt ismered? Ez a legújabb! (Dúdolja, kurva hamis, élvezi, üvölti) Tudod, mi a jó! Hogy mindennap más új van! Minden nap mást dúdolhatok! (Röhög, duhajkodik, táncol, zuhog)

TOT Rob! Mit csinálsz?! Összetörsz mindent! Rob!!

ROB Mii - vaan? (Dalol, dalol) Hisz itt minden műanyag, mihiminden műhúhanyag!! Totototot! Énekelj te is!! Mihivahan veeled?

TOT Hogy minden új, semmi.

Rob leáll, liheg

Egyszer talán lesz hangplasztika is.

ROB (lehalkítja a zenét) Future-emberiség. Egyszer... (Nyögdécsel) talán... Nem vagyok már a régi... A tüdőm...

Csend

TOT Ha eszedbe jutna a múltunk, megfognád a kezem...

ROB ...azt' akkor kéz a kézben lennénk, hurrá!

TOT Ha eszedbe jutna a múltunk, akkor kéz a kézben lennénk...

ROB ...nem lenne miről beszélni.

Csendcsend. Aztán kutakodás, Rob zsebében vajon mi van?

TOT Feladóvevény?!!

ROB Nem, még teljes. A feladóvevény csak a nálad maradó rész. Be kell fizetni a csekket! Na, ezt sem lehet egyes számban... Micsinállyak?

TOT Mit csináljak. Ne légy idejéthullt. Csekket... Befizetni... De hol?

ROB (*lekapcsolja a zenét*) Segítsük egymást, Tot!
TOT Mondod te? Nekem? Személyesen? Hhhha!
ROB Kétségbe vagyok esve. Nem vicc. Nézz körül! Hol a francban vagyunk?!

Jó nagy csend

TOT Kétségbe - vagyok - esve. Ez nem igaz. Te nem tudsz kétségbeesni.
ROB Van itt aranspray? Megcsinálom a plakáttervet a tejgyárnak.
TOT A tejgyár nem szereti, ha aranyat használ. Mi köze a tejnek vagy a tejfölnek az aranyhoz?
ROB Nem kell, hogy köze legyen hozzá. Aranytőgy!
Mit lila tehén! Ez igazán eredeti.
TOT Semmi szükség rá. Rég lemondunk róla!
ROB Aha, témánál vagyunk! Mi bajod?
TOT Eszembe jutott valami. Hogy is volt azokkal a gyilkosságokkal?
ROB Amit ellenünk követtek el? Tot! Hova rohansz?
Nem, nem akarok most sétálni... na jó.

Ajtócsapódás

(2)

Villamos, autó, vonat, rövidíték: járművek, akkor harang - ki hogy gondol az Istenre? -, sziréna, elnyújtott sziréna, lassított sziréna, jó, legyen hegedű, lassan emberhangok, oppá! metró: „Az ajtók záródnak...”, ez tovább, tovább, beakadt lemez, nem akarok rémisztgetni senkit, de kissé hátulról jönnek azok az emberhangok, aztán kutyaugatás, szárnycsapódás, ja suhogás, akkor helikopter; lehet jegyautomata - elromolva

ROB Potyázunk?
TOT Persze.

Kiszállnak a metróból, muzsikusz, pénzcsörgés

ROB Vaknak mindig adok.

Mozgólépcső, centrifuga, mert mintha egy centrifuga „kicentrifugázta” volna a város hangjait; spray-spricc

TOT Te mit csinálsz?!

ROB Felírok.

TOT Qrva, Pitsa. Mh. Szóval volt ott aranspray. „A reklám: arany.”

ROB Innentől általánosítok. Minden arany, nem csak ami, érted? És muszáj leugatnom az óriásplakátunkat. TOT Te hol tanultál beszélni?

ROB Elég sokat olvastam. Ha már senki nem firkant össze minket, legalább valaki nevében is hadd mi.

TOT Hadd te! Hadd mi: velem együtt se vagy, mert mi külön-külön vagyunk, dettó egyedül!!

ROB És te hol tanultál beszélni?

TOT Én magamtól tanultam beszélni!!! Ahogy ebben a kurva életben mindent!

ROB Hahaha!!!! Most jön, hogy kihasználtalak!!

TOT Ne üvölsz, szétdurran a fülem!

ROB A fejed, de magadnak ellentmondva elárultad magad, mert a dettót csak ha két-dolog-ugyanaz-ra mondják! Most hol vagyunk?

TOT A templom mellett. *Úgyhogy* pont...

ROB ...írásjeleket ne! Szerinted helyén van ez az egyéb-ként nagyon színvonalas joghurtreklám a templom mellett?

TOT Az „éden íze”.

ROB Ezt melyikünk találta ki?

TOT Kérdezhettek volna előbb is'! Egyikünk se. A megrendelő.

ROB Mindegy. Azt hittem, te tudod, minek hol lesz a helye!

TOT Mindig változik. Már nem követem.

ROB Azért a templom az más.

TOT Erről sokszor szoktam beszélni neked...

ROB Szerinted ezt az édentelidtryöt mindenki issza, vagy csak akinek tetszik a plakátunk? (*Erre most speciel nincs válasz*) Bemegyünk?

TOT Nézzük kívülről.

ROB A Qrva Pitsa alatt?

TOT Akkor kerüljük meg.

Futáshangok

ROB Te, ezt a tereplomot nem lehet megkerülni!
TOT Akkor futkozzunk félkörbe!

Lihegés, megálltak

ROB Bassza meg (*Ura elindul*)

TOT Rab! Mit csinálsz? (*Ő is*)

ROB (*a spray*) Fújok rá még! „Egyen még több édent-joghurtot! Gyónás után regenerál!”

TOT Sok lesz, Rab.

ROB Kész!

TOT Rob, kigondolva is istenkáromlás, nemhogy kirajzolva!! Ezt kinek csinálod? Nm egészen értem, mit akarsz.

ROB Mégis dettó. Én sem értem, Már régóta.

TOT Jó. Nézzük a templomot.

ROB A fújatam alatt? Mit is írt az angyal?

TOT Nem mertem kinyitni a bcbritéket, tudod. Maradj egy kicsit csendben.

ROB Itt?

TOT Itt lehet.

ROB Megvan!!!

TOT Jaj, Rob...

ROB Megvan a jelmeztervötlet! Juhéjj!

TOT Jelmez...?

ROB Tudod, a bábszínháznak kéne egy óriásplakát! Azt kérték, valami jelmezes legydn!

TOT Mh.

ROB Egy nyíl, lefele mutat - figyelsz? -, az van beleírva,

még hozzá neonvörös betűkkel: „Köszönöm a leveled”.
TOT Még egy levél.
ROB Ezt viselné Macbeth...
TOT ...Macbeth? Így írta alá a gyilkos a nevét... Bábba!?
ROB ...de nem! Ez Lady Macbeth ruhája lenne, érted?
Mert ő kap levelet! De a faszverő Macbeth ruhája is persze egy nyíl lenne, az meg felfelé mutatna, haha, legalább az mutasson neki ihihirányba, és akkor abban meg az lenne írva, hogy „Tartsd ki az érintést!”, és, és üvegszeme lenne mind a kettőnek, kurva élet! tükörszemük lenne, és mindez a nézőre, nem tudom, fényeződne, rmmm...
TOT Összevissza beszélsz.
ROB Dehogyan! Tök lelkes vagyok! Én még tudok!
TOT Kaotikus vagy.
ROB Te is tehetsz róla!
TOT Nem erről van szó! Macbeth volt az első gyilkos aláírása. A másodiknak meg Lady Macbeth. Vagy már elfelejtetted, hogy múlt héten megölték a FlyFly légitársaság új tulajdonosát is? A réginek a feleségét?
ROB Nyilván ez is egy házaspár. Férfire férfi, nőre nő jutott, ki van osztva, megmondtad! Mindezek ellenére, olyan összefirkás, hogy úgy mondjam, olyan kaotikus jelmez lenne! Neked milyen fantáziád van, Tot?
TOT Nyíl: anyagból?
ROB Ez a fogas kérdés?
TOT Különben hogy mutat?
ROB Kartonból.
TOT Amatőr színház.
ROB Minőségi karton. Menjünk.
TOT Hova?
ROB Haza... Mi nincs otthon?
TOT A nyomtatókba festék.
ROB Az összesbe? Mi történt velünk?

Többek között erre sincs válasz, de volt már így

Fültisztító, tusfürdő? Venni kéne. Á!!! (Megijed) Itt egy bolt. Kint megvárlak, tudod...

Ajtócsapódás, ki mit vásárol: „Újabban ez a karaj, értem.”; „Ennél pirosabb párizsi nincs?”, „Nem rózsza ez, asszonyom!”, de lehet az a válasz is rá, hogy „Nem egy szűz lány képe ez, uram!”; ilyesmik, abszolút közért, pénztárgéphant, pénzcsoörgés, aztán minden lelassul

„Vetted! Ezt is vetted!” Na megállj, Tot, lopok én neked olyat, hogy... magadon veszed észre!

Hirtelen ajtócsapódás

Kifizetted rendesen? Ez mi?
TOT Pump@. „Creatine Superdrink”. Az új energiáit.
De vettem mirelitet is! (Hal) Nincs benne szálka. Látom, közben lerajzoltad a falra a jelmeztervötleted.
ROB Ha látod, minek jegyzed meg?
TOT Téged még fel lehet bosszantani?

ROB Dugtál már templomban?
TOT Rob!
ROB Téged is?
TOT Te lopsz!!f
ROB Hirtelen jutott eszedbe. És miért? Hagyd már ezt! Kibaszott unalmas.
TOT Ezt is loptad. Ez a két nyíl a felirattal valamilyen mail-artos pacák alkotásrésze...
ROB ...pontatlan információ, pontos lopás, pontos információ, pontatlan lopás, tovább, tovább, ez a legfontosabb, ki mit talál ki, úgysem az övé: be lehet szarni!
TOT Te lopsz!!!
ROB Dehogyan lopok, káromkodok! Na és?! Te meg olvasol!!!
TOT Külön útjaid nem érdekelnek. Te lopsz, Rob. ROB Ez nem lopás, ez kiindulás. És nem karton, műanyag! (Nevetgél) Úgy mutat! Lady Macbeth műanyag!
TOT (hangosabban, mint ahogy) éles penge.
bátor húrok pendülnek
a gőz pendergő meztelensége láttán.
meghiszem
a műanyag gumiarcok csodájától való rémület!
meg.
ROB Ez mitől van, Tot? Kipróbáltál valami újat? Megbeszéltük, hogy egymás nélkül nem!

Bentről egyébként továbbra is hallatszódna a bolt hangjai - de nem sorozat

TOT Ez már régi. Nem vettem be semmit. Mégis

nagyon sok női hang hallatszódik; az is

ROB Szerelmes vers volt?
TOT Nem, világvégi.
ROB Éééés... írsz még verseket?
TOT Á, már csak elmondom őket.
ROB Mh. Ha megígérem, hogy többet nem lopok, bemehetek veled a boltba? Hé, elrohanás nem megoldás, nem volt annyira rossz vers! Szerinted miért zenélnék annyian manapság?
TOT Korábban kérdeztem! Mindent sokan csinálnak!
ROB Csinálhatnak.
TOT Ja, ez a baj. Ne folytassam a versírást, azt monddod?
ROB Te monddod, hogy elmonddod!
TOT Lopni nem szép.
ROB De jó.
TOT Szerinted mi ketten vagyunk?
ROB Tudom, mit akarsz. És mi van akkor, ha nem?
TOT Sejtetek valamit. Így is, úgy is.
ROB Ahhoz szavak kellene? Tot!

Autófékezéshang, belőle káromkodás

TOT Úristen! Hogy került ide ez az út?
ROB Itt volt, nem?
TOT Jut eszembe! Be kéne menni a boltba!
ROB De hát onnan jöttél ki!
TOT Tessék? Mit csinálpsz?! Megőrültél? Nincs a zsebembe semmi!!
ROB Szerinted meg fognak ölni minket? Vagy megöltek már? Tot, nem szavalnád el még egyszer a versedet?!

Tot szavalás helyett Robnak esik, pofonok, dulakodás-hang-jajok, aztán valami eddig nem ismert csend

TOT (a halk és halk közötti különbség) Úristen! Te beszartál.
ROB Uhu, ne haragudj, Tot...
TOT Valahogy takarítsd ezt el... Rob.
ROB Jó, de mi nem sétáltatunk kutyát, hogy kis lapátkát hordjak magamnál, mi a francnak szorítottál meg annyira?!!
TOT Rob, takarítsd el!
ROB A gatyámmal mit csináljak? Nem jár erre senki! Te, Tot! Gyere csak ide!
TOT A hétszázát! Te mi a fenét szarsz?
ROB Ezek bombák... *Még*hozzá miniatűr szárnyas bombák! Takarítsd el te!
TOT Tied!
ROB Azért, mert belőlem jött ki? Te szorítottál meg! Ha nem szorítasz meg, nem jön ki!
TOT Rob, ez akkor is a te... ízé. Ha én nem vagyok, akkor is kijön.
ROB Igen, de akkor egy rendes vécébe, amit le tudok húzni, és a seggem is ki tudom törölni utána, sőt, ha akarom, meg is moshatom!! Bár... bomba után törölni...
TOT Most más helyzet van, most el kell takarítani. ROB Elásom. (*Kaparja a földet*)
TOT Kaporj gyorsabban!

Távolról kutyaugatás, majd lassítva

ROB Nem vagyok kutya! (*Elkezd röhögni*)
TOT Most mit röhögsz? Egyébként is! Hatástalanítottad?
ROB (*kurvára röhög*) Tudod mi ez, TOTtad? Az új jelmeztervötletem anyaga. Gyilkosok szarból! (*ja, röhög tovább*)
TOT Rob! A kurva élet. Rob. (*Kis csend*) Ez nem bomba!!
ROB Nem?
TOT Ez hal!

Még egy kis csend

ROB Már megint?
TOT Meg kell szeretned a halat.
ROB Te, Tot!! Te kapsz levegőt?!
TOT Nem, nem akváriumban vagyunk, nyugodj meg.
ROB (*megkönnyebbülten sóhajt*) Ugrott a jelmeztervötletanyag.
TOT Ja. Némán nem lehet gyilkolni.
ROB Anyag, anyag. Nem mindegy.

(3)

Hogy úgy mondjam, emberhangok, egymás közötti, de nem érthető nyelv, esetleg egy-két szó, nem érdekes

ROB Várj! Engedjük át a zebrát az embereknek.

Szárnysuhogás

TOT Rob, megint tévedsz!
ROB Jó, zebrán az embereket, hu gyjál már!
TOT Rob, ezek hogy kerültek id?
ROB Figyelj csak, mi véletlenül n^om felülről látjuk őket?
TOT Véletlenül nem tudunk rep'lni, hagyjál már!

Az emberhangok lelassulnak, las, ú harangozás

Jesszusom... Mire harangozha nak?
ROB Faszom tudja, a repteredre. *Persze röhög, szokása*
TOT Bazd meg, én nem tudok r pülni!
ROB Úgy emlékeztem, hogy én em!

Szárnysuhogások

Lehet, hogy nagy volt az adag? Tessék parancsolni! Csak menjenek, csak tovább, fisak tovább, el ne készen, hölgyem, menjenek, erre, igen, erre, erre, az meg arra van"

Az emberhangok pedig vidámak, most nem is az, hogy valaki megmutatta nekik az irár2t

Lehet, hogy mindent beszopuk?

Ezt senki nem hallotta, mindené' üdvözli a két figurát, „Nézd, angyalok!”- mondják
Hallottad? Most szólj hozzám, Tot, most, most!
TOT Az istenit! (*Nevetést kezd, bár...*) Látom magunkat kívülről. (*Hát nem*) Végre otthon vagyunk! (*Ez valahogy visszhangzik, mert*)

(4)

Ajtócsapódás

TOT Végre itthon vagyunk! (*Va y ez visszhangzik.*) ROB De jó... (*Bekapcsol vala it, tengerzúgás*) Hhu. Imádom a posztereidet! Nem csukod be az ablakot? Olyan hideg van!

Hohó, egy robohang, épp ideje „színre” lépnie

Kati! Katikáin! (*Suttog*) A fen, vinné el! Ennyi szar egy nap! Te bolond! Nem tudjál várni? Tudod: posztert nem leszarni! Mennyit tak. ritsak utánad! Már teljesen eltűnt a pálma! Aztán it ér a tenger pálma nélkül, mi? Na, miszter poszte !

TOT Mit akarsz?
ROB Nem hozzád szóltam!
KATI Nem hozzád szólt, helló! Mit akarsz? Repülni? Én meg kajálni akarok! Nem tudom, milyen.
ROB (*még jobban suttog*) Akkor hogy szarsz? (*Még jobban*) És mit?
TOT Mit keresel, Rob?
ROB Hol a Pump®? Rakok a tejbe egy kicsit!
TOT Pump®-ot ember igyon!
ROB Több energiát az irigységnek is, na de! Hülye! Csak nem gondolod, hogy a Katinak akarok tejet ad-ni? Ő nem is iszik. (*Suttog*) Kati! Mit szartál?
KATI Tot irigységparában van, Rob! Kati mégsem akar kajálni! Nem lesz dagadt!
TOT Hülye anorexiás.
ROB Tessék, Tot, igyál. Tettem bele egy kis vörösbort. Attól jó lesz a véred.
KATI Nem lesz jó a vére! Kevemi nem jó!
TOT Koktélt akarok, és semmi mást!
ROB Csinálsz egyet, Kati?
KATI Nincs csaj, mi? Nincs tartós! Aha, rázok!
ROB Mégis kinyitom az ablakot.

Ablaknyitódás

Nézd már! Az emberek jönnek visszafelé!
TOT Szokásuk. Milyen emberek?
ROB Akiket átengedtünk a zebrán.
TOT Aha, tényleg, megismerem őket, jó az arcmemóriám!
ROB Mi bajod?
TOT Eszembe jutott valami.
ROB Ráadásul ugyanabban a sorrendben, a fiú a lány után, a nyanyus a dagadt nő után, aztán a vörös lófarkas - érdekes. Nekem a láncmemóriám jó.
TOT Uramisten! Látod?
ROB Hú. Bomba van a kezükben.
TOT A szarod. Pontosabban.
ROB Neeem, pontot, ne!!!
TOT PonTOT, ja. És... háttal mennek... látod? Valaki játszik... Rob!
ROB Visszajátszik...
TOT Back to the future!! (*Elrohan*)
ROB Bazd meg... most nekem is eszembe jutott valami?
TOT Ezt ki kérdezte?
KATI Hal vagy bomba?
TOT Nem úgy értem.
ROB (*kitör belőle az a bizonyos kétségbeesett nevetés*) Eeéléég!
TOT Be vagyunk a Héttoronyba zárva, Rob.
ROB Mától abba hagyom az anyagozást.
TOT Sokat értetlenkedünk, sokat konklúziózol... hova mész?
ROB Áááááááá! (*Kurvára üvölt*)

Tot felsikolt

KATI Szatír, fúj, szatír, Rob szatír! Konklúzió!

Csend vagy inkább lihegőshang

ROB Tényleg megijedtél?
TOT Most én loptam.
ROB Mit?
TOT Munchot.
ROB Ja, a Sikoly. Nem jutott eszembe.
TOT De miért mirelit halat tettél a nemi identitásod elé, drágám?
ROB Tudod, mit jelent az, hogy Munch?
TOT A név?
ROB Angolul. Csámcsogva rág. Azt. Ja.
TOT Szóval az volt, hogy eszembe jutott az a sikoltó vagy mi a festményen, aztán a saját fejem, és az, hogy a kettőt nem tudom megkülönböztetni egy-mástól, hogy a kettő hirtelen egy, tulajdonképpen azért sikoltottam akkorát, nem a faszod helyén levő hal miatt, néma gyerekek az anyja se érti a szavát, de ezt ismered.
ROB Béna gyerekek meg apja veri a faszát, ezt meg te ismered. (*Röhögcsél*)
TOT Látom, még mindig tudod, mit kell meghallanod!
ROB Mire kell válaszolnom, fogalmazzunk pontosan!
TOT Ne, fogalmazni se. Megcsókolhatlak?

Csókolóznak

ROB Értem. De a kezedből is elfogadtam volna. (*Lehet hangban is elúszás, nem mintha eddig...*)
TOT Így könnyebb. És nem akarom, hogy leszokj. Légy' szí' húzd le a vécébe ezt a halat!
ROB Megvárom, míg felolvad.
TOT Te lányokkal jobban szeretsz vacsorázni, az a baj.

Vécélehúzáshang

ROB Továbbfejlesztettem a jelmeztervötletem! Figyelsz? Ne csinálj úgy, mintha már hatna!

Ceruzahangok

A nyíl anyaga halból lesz - nem műanyag! -, bár tulajdonképpen ezt csak én fogom tudni, *hoggy* (*Rajzol*) nyíl, mert a hal amúgy is egy kicsit nyíl, egész egyszerűen a jelmezük hal (*Rajzol*) lesz, szóval, hogy a Lady meg a férje halak. Na milyen?
TOT Bombajó. Neked is sokszor van flashbacked?
ROB Tessék?
TOT Csak valahonnan rémlett... mintha lett volna két gyilkos hal. De biztos rajzfilm volt. Ki rendezi a darabot?
ROB Nem rendezi senki. Plakáton játsszák.
TOT Jaaa, a jövő színháza? Ugratsz, kicsikém?
ROB Még egy csók?

Csókolóznak megint

KATI (*suttog*) Hal vagy bomba!

ROB Válassz, Katikám! A robotnak is sokat kell tanulni.
TOT Miért, kinek kell még?
KATI Hal vagy bomba! Dehogyan választok! Jó, Jó!
ROB Végül is meg lehetne rendezni a darabot a fedettben is, mi? Ha már halak.
TOT Ja, vérfürdő. A fedett uszoda nincs messze a báb-színháztól?
ROB Valami baj van? Csak mert a fejed...
TOT Berétegződött. Érzem.
ROB Felosztódott. Látom.
TOT Hányba?
ROB Ötbe.
TOT Legalább függőlegesen?
ROB Vízszintesen.

Vízcsobogás, kupaklecsavarás, kevergetés

Limonádé!
TOT Más nincs benne?
ROB Nem emlékszem. De a jin-jangos poharadba csináltam! Iszogass.
TOT Add ide. Nem mozog a kezem!
ROB A poharat?
TOT Az a te kezéd?
ROB A pohár.
TOT Lehet.
ROB Mindegy, idd meg már!
TOT Nem szeretem a limonádészörpöt.

Kati énekel, inkább Trickyt dúdol

ROB Kati! Hagyd abba! Tot elveszti az időérzékét!

Nem hagyja

TOT Tot vagyok, itt vagyok, élek.... Mit fejlesztettél tovább? Miért nem tudsz mellettem ülni két percnél tovább?! Ezek most a ceruza hangjai? Nem, nem lehet elfelejteni, nincs semmi más, Rob!

Most Rob énekel

KATI (*vinnyog*) Rossz szellemek! Rossz szellemek! TOT Emlékszel arra a pacákra, akít a saját plakátja előtt nyírtak ki?
ROB Ja, régen volt már. Ki is hallgattak minket, de nem lett semmi. Miért?
TOT Most a feleségét is kinyírták.
ROB És ki volt ő nekünk?
TOT Mindegy, megrendelünk.
ROB Jön helyette más.
TOT Tegnap este, miközben azzal a hájpacnival vacsorálgattál, tizenöt megrendelünk telefonált nekem, hogy fenyegető levelet kapott egy bizonyos Macbeth és Lady Macbeth személyektől. A levelekben minket sem kímélnek. Nagy veszélyben vagyunk.
ROB Tegnap egy lánnyal vacsorálgattam, ma viszont már itthon vagyok. Többet kéne aludnom. Mi is volt

a zebrás emberek sorrendje?
TOT Ez hogy jön ide?
ROB Csak mintha láttam volna a főnök bigéjét a járó-kelők között.
TOT Ja, a vörös lófarkast? Az a reklámnőci volt.
ROB Az volt a boss neje. Mi is a következő meló?
TOT Magánnyugdíjpénztár.
ROB Aha. Álljunk neki.
TOT És a férje ott volt?!!
ROB Nem emlékszem. Hogyhogy Macbeth?! Ez valami fedőnév? Csöngettek.
TOT Hallom. Ezt a jelenetet nem tartjuk ki?
ROB Ne nézzek oda?
TOT Nem, nézz tovább.
KATI (*röhögcsél*) Beugrott a hal a vízbe.
TOT Hol van itt víz?

Lassított ütéshang, lassított kiáltás, lassított zuhanás

(5)

TOT Rob! Hol is van a telefon?
ROB Egyszer utánam dobtad az ablakból. Azóta e-maillezünk. Elég.
TOT Nem nyomozzuk ki, hogy kit rejt a Macbeth fedőnév?
ROB Azért akarod visszakapcsolni a telefont? Milyen Macbeth?
TOT Így írta alá a FlyFly-os gyilkos a nevét, meg hogy „Ez a valóság, seggféjek!”.
ROB Ki beszél itt valóságról? Ennek sem volt stílusa. Mi van veled?

Vízeresztés, vízfröcskölés

TOT Olyan valótlan itt minden, nem? Mintha az előbb leütöttek volna.
ROB Élünk és virulunk, mit akarsz még? Azt hiszed, nem ismerlek?! Mi lesz a büntetéssel? Ezt gondold! KATI Az ember nem gondolja.
TOT Segghülye ez a robot! Egyébként van valaki, aki beprogramozta?
ROB Fel kéne adni a feladóvevényt!
TOT A csekket. Aki lop, azt 13.i.iritetik!
ROB Micsoda törvény!
TOT Hova méész?
ROB Kiveszem a vécéből a ha La... (*Visszakiált*) és becsomagolom egy feladóvevénybe!
TOT Csekket feladni...
ROB (*olyan sírásfélén*) Tot, én nem akarok tudni mindent...
TOT Inkább: nem akarsz megfogalmazni semmit... Sose volt ez szerelem! Képtelen vagy rá.
ROB Kati! Ja, én szeretlek, Tot! Kati, gyere ide egy kicsit!
TOT Mit lapozgatsz?
ROB Kösz, Kati. „A neoncsöved foszforeszkáló helye”

című katalógust.
TOT Utazási magazin? Minek? Le vagyunk égve.
KATI Rob elutazik. A repülés várat magára. Később jönnek az angyalok.
ROB Elutazom, Tot.
TOT Elutazom, Tot. Nem hangzik jól.
KATI Kati robot RobTot robotja! Hurrá! Hurrá!
TOT Mit akarsz, Rob?
ROB Egy igazi utazást.
TOT (*na! most nevet! Ez pont az ideje*) Rob?
KATI Tot!
TOT Ez nem sakkjátszma.
ROB Hhhe... örepszünk. Meg aztán ez a világ, nem az a világ. Nem emlékszünk semmire. Még ha meg is történt, még ha velünk.

Szárnyuhogáshang, csomagolóshangok

Ma aludj, Tot. Vissza fogok jönni. Szia, Kati!

Ajtócsapódás, Rob kint, Tot bent

KATI Ma aludni, holnap aludni, szegény robot, nem tud aludni! Semmi! Utálok. TOT Holnap veszek egy telefont.

(6)

Telefoncsengés

TOT Rob! Halló! Halló... ja igen, köszö- (*Leteszi a kagylót*) nöm. Már ennyi az idő? (*A hangok aztán a fűrdőszobából*) Micsoda? „Kétségbe vagyok esve”?!
KATI Tot!

Összetöréshang

Irkálj másnak a tükkörre! Kati! Hol vagy, a kurva életbe!? Kati!
KATI Irkállok! Irkállok! Te programod! Személyes!
TOT Hallgass el!
KATI Az Rob gatyája, ne vedd föl!
TOT Kuss! Vagy kapsz egy pofont.
KATI Nekem a pofon nem fáj.

Vízcsobogáshang, Tot zuhanyozik

Nem tudod lezuhanyozni, hogy elaludtál, folyik a szárnyamból a vér!

Csönd

TOT Mit mondtál, Kati?
KATI Nem tudod lezuhanyozni, hogy elaludtál, folyik a

szárnyamból a vér!

A víz is elzáródik

TOT Ezt Rob tanította meg neked?!
KATI Nem tudod lezuhanyozni, hogy elaludtál, folyik a szárnyamból a vér!
TOT Jézusmáriám! (*Berohan, tárcsáz*) Halló, jó napot kívánok, mondja, van önöknél olyan szolgáltatás, hogy rendeljek egy kibaszott drága tükkört, és önök elküldik nekem, a ronda szóért elnézést, nagyon elnézést, ööö, tudja, nagyon izgatott vagyok, mert ha a feleségem, nem! ha az anyósom meglátja, hogy eltörtem a tükkört, nászajándék, érti? Értem, oké, persze, van, nem gond, írom, tükkör@tükkör.hu. Jó, köszönöm.

KATI Nem tudod lezuhanyozni, hogy elaludtál, folyik a szárnyamból a vér!

TOT Hallgass már el!!!

KATI Új tükkör? Új fej? Új élet? Miért kutatsz Rob cuccai között? Meg foglak mondani, @!

TOT (*zörgés, puffanás, az van, hogy Tot rávetette magát a robotra*) Hát ide figyelj, fémbébi!

KATI Figyelek, de nem fáj, amit csinálsz.

TOT Nem a fájdalom a lényeg.

KATI Nekem nincs lényeg.

TOT Lassan semmi nem lesz, de ezt a reggeli mesét még primán meg fogod hallgatni. Tehát: Reggeli me-se a befogott szájú Kati robotnak - Rob gazdája feljegyzéséből elmondja Tot: „Rauschenberg - az egy képzőművész, egy performer, műveletlen seggfej - egyik első akciója volt, hogy vásárolt magának egy De Kooning-rajzot - az is egy képzőművész -, és ki-
radírozta azt.”

Berregéshang

Figyelj, kis nemtelen!

Elég hülye hangok

(*Suttog*) „Cavellini - szintén képzőművész - nem vásárolt magának ilyen rajzot, de festhetne magának egy De Kooningot csupa arannyal, és ráírhatná: Legjobb barátomnak, Cavellininek.” (*Most a végére, eléggé üvölt, aztán meg sóhajt*) A zene annyi mindenben segít. (*Be is kapcsolja, Tricky, piát bont fel, tölt*) Má-tól iszom. (*Kinyílik a hűtőszekrény ajtaja*) Hol a francba van a jég?!

Hangzavar, minek a z a z oka, hogy szegény halott robotot Tot dobálja jéggel

Kár, hogy téged nem lehet megsütni!

(7)

Kulcscsörgés

ROB Szabad?

TOT Rob!

ROB Megtanultam egy-két argentin lépést. Irtó erotikus tud lenni. Add a kezéd, édes! Mi van? Jó, levágom a szakállam, de nem volt már pénzem borotvahabra...

TOT ...nyilván tudtál volna kölcsönkérni, ne játssz itt nekem, Rob!

ROB Oké, lehúzom most. (*Kirohan*) A tükörrre pikádóztál, *hog*y nézzem így meg magam? (*Ejnye-bejnye, visszajön*) Nem igaz? Te gaz! Tör-zúz, kicsi, öreg kamasz!

Csend

Neked nem kell beszélned... végül is, én utaztam el... Jól kijöttetek a Katalin? Hol van? Nem érkezett levelem? (*Ajtónyitódás, lépcsőn le*)

TOT Miért pont pikádó?

ROB (*lépcsőn föl, ajtócsukódás*) Te három hétig ki sem mozdultál? E-mailben mi van? (*Gépet bekapcsolja*) Húha, már a gyertyát is reklámozni akarják? ez jó! ki-vasozzuk az eget, mit szólsz? férfinyakkendő, mesekazetta, társadalmi célú, női fitnesszisták, fúj, de ezt is elvállaljuk, még jó, hogy csak mi gyártunk óriásplakátokat, még jó, hogy egy évre előre le kell foglalni minket, egy év meg három hét, meg felgyors világ, hahaha, hohó! nem rendelünk pizzát? Te ettél valamit ez alatt a három hét alatt? Ittál?! Kinyitom az ablakot! Na nézzük! (*Vesz egy nagy levegőt, kiüvölt*) Krumpflihasábokat akarok enni mirelit babbal!! (*Átrohan a szobán*) Nem vettél semmit a fridzsóba, mi? Mi van, miért állsz a hűtő elé?

TOT Rob, figyelj csak...

Csöngetnek

ROB Ez ki lehet? Vársz valakit? (*Ajtót nyit, tükröstül jön be*) Mikor rendelted?

TOT Most tört össze.

ROB Mozogni kell! Megyek, csinállok magamnak egy koktélt! Oké! Ülünk egymás mellé, (*Röhögcsél*) több mint két percre. Kati! Gyere szépen ide apucihoz!

Ja, nem jön

Katika! (*Vár*) Baszódj meg! Tudok én magamnak koktélt csinálni!

TOT Rob, várj!

Nyitódik a hűtő ajtaja, valami összetörik, csend. Kisvártatva öklendezéshang

ROB Miért tetted?! Tot! Tot!!

TOT (*szífog*) Nem lehetett megsütni.

ROB Kicsi, kicsi robotkám...

(8)

Rob énekel

TOT Hagyd már abba, kérlek...

ROB A gyilkosságot éneklek. Mert a gyilkosság nem néma. Csak én vagyok süket.

TOT De én nem vagyok süket! Hagyd abba!!

ROB Akkor énekelj te, Tot!! Az angyalok nagyon szerelmesek!

TOT Az angyalok fáradtak. Sokáig nem lehet levegőt adni.

ROB Halak vagy angyalok? Legszívesebben megfagynék. Vannak jóvátételmentes dolgok.

TOT Figyelj rám... Ezt meg kell hallgatnod. „Nem, most már nem tudja se Rob, se Tot, mit csinálnak, s mit nem. Mi, mint megfigyelők, igazán mi sem tudjuk, csak munkáik alapján ítélni meg, ha őket nem is, de az általuk kiszolgáltak világlátását és gondolkozásmódját mindenképp, ezáltal az ő tőrés-határukat is, mely éüerük folytatását tekintve...”

ROB ...ez mi?

TOT Legyek repkednek ki az ablakból. Félni sötét.

ROB Aha. Elcsíptél egy e-mailt. Hogy találd ki mindig a passwordöket? Nem nyomtatsz te túl sokat mostanában, Tot?

TOT Hallgasd tovább! Szóval ....életük folytatását tekintve, elég nagy baj. A Flyhy légitársaság igazgatójával történt sajnálatos esem(y után határoztuk el, hogy nemcsak a megrendelők t, hanem a kivitelezőket is büntetjük. Egy év után, hó 30-án a FlyFly új vezetőjét - a korábbi feleségét - is kivégeztük, mert elégünk lett a hazug és stílustalan reklámokból. Elhatároztuk: minden óriásplakát-megrendelővel azt tesszük, amit nekünk hirdet. » em kell vadásznia! Mi az égbe röpítjük!« Tessék!«Kilőj" k, ne féljen!« Tessék, anyukám, repülj!"

ROB (*belevág*) Tudod, mennyi mindent kell még kinyomtatnunk, hogy kialakuljon a... hogy is nevezzük? a költözésre inspiráló folyosó?

TOT „Rob és Tot annyiban hibás, hogy bérenceivé váltak egy hazug és stílustalan kor pénzes irányítóinak. Meg kell halniuk.”

ROB Jézusúristen...

TOT „Utóirat: Utólagos megfigyeléseink alapján...”

ROB ...utólagos...

TOT „...Rob és Tot már nem használ más telekommunikációs eszközt, csak az e-mailt. Ugyanakkor lakhelyüket - nem tudjuk pontosan, mióta élnek együtt - viszonylag gyakran váltogatják Elköltözéseik kiváltó oka, mikor már nem férnek el a falakra felragasztott, internetről kinyomtatott információktól, reklámoktól és saját óriásplakát-feldarabolványaitól Minden valószínűség szerint el fogjuk rabolni őket. Aztán végzünk velük.” Na, drága Rob, t l vagyunk rajta.

ROB Nincs több ragasztónk!

TOT Jó válasz. Nyald föl! Odaragad. Ez a mostani top?

ROB Mi bajod vele?

TOT Az összefüggéseken még mindig nem gondolkozol el, ugye?
ROB (*viszonylag halk*) Hal vagy... Szemét! (*Papírössze- gyűrés*)
TOT Ez?
ROB Lány.
TOT Bomba alakú...
ROB ...meg összefüggés. „Meg kell halniuk.” Szerinted jól használta az igeidőt?
TOT Lassan mindegy. Gyorsan ragaszd fel.
ROB Meg kábé.
TOT Meg luk nélkül. Vagy?
ROB Aha. Kezdek berekedni.
TOT Hja, öregem, aki tenger mellett immuniskodott argentin fickókkal!
ROB Nők is voltak.
TOT El tudom képzelni.
ROB Mikor volt az már!! Ha jól látom, maradt ott egy kis luk. Léglakhely?
TOT Nem, tévétartó.
ROB Ibolyanevelde.
TOT Neszesszerbeugró.
ROB Fingőrző.
TOT Satöbbi. Hagyjuk. Túl sok minden van. Leragaszthatod. Tessék: holdjáró láb.
ROB Ez a divat! (*Ragasztgat*) Tot! Mi történt velünk?
TOT Tudatlanság és boldogság mindig kéz a kézben járnak. Ne gondolkozz, mindig is leragasztottuk egymás képeit, különben soha nem telt volna meg a fal!
ROB Nem erről beszélek. Most válaszolnod kell.

Tot nem válaszol. Sír, persze... ennek nincs hangja

Nem érzed bűnösnek magad?
TOT Bántottalak. (*Csend*) Soha nem lehet megbocsátani, tudom. Katit kinyírtam. Ez megbocsáthatatlan. Nem ülsz le?
ROB A legyeidnek sem árthatok. Nem válaszolsz nekem. Nincs még valami azon az elcsípett e-mailen?
TOT Hogy irigy kutya vagyok. Te meg szeleburdi. ROB Mmmm, viccelsz...
TOT Mindenesetre valamit kell még csinálni, például neonzsinór végén üvölteni föl, a holdra.
ROB Ez nyilván az új reklám, a fitneszcsajokhoz?
TOT Nincs több reklám, Rob. Lehet, hogy azt is csak képzeltük, hogy volt. Nem emlékszem, de egy ideje már nem csinálunk óriásplakátot. Mert nem csinálunk semmit. Nem tudjuk, mi történt velünk. Hova mész?
ROB Én olyan szempont szeretnék, ami nem megy a szemembe, mert akkor hajmosás közben is tudnék képernyőt nézni.
TOT Hogy elcsípj te is egy e-mailt?
ROB Hogy elcsípjem azt az e-mailt, amiből biztosra kiderül, *hogy* rég halottak vagyunk!!! Egyébként van olyan sampon; te, hova tetted a távcsövet?

Kidurran egy villanykörte

TOT Picsába! Kidurran egy villanykörte! Minek neked távcső?
ROB A végére én is fel akarok fedezni egy csillagot! Aludjunk, hm?
TOT Leugrom villanykörtéért. A végére?

Ajtócsapódás

A végét világítsuk ki?
ROB Drága egyetlen Tot! (*Bekapcsolja a magnót*) Tot nagyon precíz! Most leugrott az éjjel-nappaliba villanykörtéért, mert kidurran egy. Azért csinálta ezt, mert a mi éjszakánkból egy villanykörte sem hiányozhat. Mindennek világítania kell. Több év óta alszunk teljes kivilágításban. Amióta itt lakom nála. Azt mondta, ha felébred is, látni akar. Az ember sötétben meg nem lát. Ebben igaza van. (*Dúdolgat*) Vajon tényleg hamisan énekelek? Kati nagyon hiányzik. (*Dúdolgat tovább*)

Ajtócsapódás

Jó

Tehát Tot megérkezett, Rob kikapcsolja a magnót, Tot betekeri a körtét, alváshoz készülődnek

Most mindjárt kitalálok, hogy nem tudsz aludni. (*Csend*) Tegnap is kitaláltad.

Cseng a telefon

Hál' isten. Te szereztél telefont? Épp jókor. Ha nem szólal meg, még válaszolnod kellett volna.
TOT Halló!
ROB Aztán az már egy beszélgetés.
TOT Halló...
ROB Tot, te romantikus vagy?
TOT Nem szól bele senki.
ROB Akkor kinek hallózol?
TOT (*viszarakja a telefonkagylót*) Lehet, hogy nem is csöngött a telefon...
ROB De csöngött, én hallottam.
TOT De én nem biztos, hogy hallottam.
ROB Rettenetesen fáradt vagyok. így fogok holnap felkelni. Érzem. Mindig fáj a szemem, mikor felébredünk. Mi lenne, ha egyszer sötétben aludnánk?
TOT Aludj napszemüvegben! Jó éjszakát, Rob! ROB Ki telefonált? Jó éjszakát, Tot...

Apró szünet, forgolódás, lehet szuszogás is

Te Tot!
TOT Hm?
ROB Te Tot, velünk nem történik semmi.
TOT Dehogynem, Rob. Mindig minden történik.
ROB Én gyanakszom, Tot.
TOT Hm?

ROB Arra gyanakszom, hogy ma' annyi minden törté-
nik, hogy nem történik semmi.
TOT Rob, a kilogikázható filozófiának is vége.
ROB Az egymásnak egymásból való megfeleltethető-
ségnek?
TOT Annak, mh.
ROB Így más. Akkor tényleg nem történik semmi. TOT
(*magában mormog*) Jaj, Rob, a következtetéseiteid... ROB
Milyen lehet halottnak lenni?
TOT Aludj már... Halottnak?!
ROB Van még egy gyanúm, Tot!
TOT Mh.
ROB Az, hogy már megtörtént, és nem vettük észre.
Szomjas vagyok.
TOT Fejlődünk?
ROB Fejlődünk.

(9)

Ébresztőóra, eléggé

ROB Tudod, hogy az esetek nyolcvan százalékában a
vakok azért vakok, mert koraszületéskor nem takarták
le a szemüket az inkubátor alatt?
TOT (*nyammog*) Jaj, Rob, mi nem vagyunk koraszülöt-
tek... (*Motyog*) Meg későn érök se. Aludj még egy kicsit.

Villanykapcsolgató-hang

(*Üvölt*) Ne!! Rob!! Ne!! Ne!! Azonnal kapcsolj vissza!!!
Nem érted!?!? Rob! Kapcsolj vissza őket!

Egy csomó villanykapcsoló még le, tők sötét, lihegések

Rob... Mi fáj a legjobban?
ROB A gyilkosság.
TOT A golyó a halántékodba?
ROB Tüdőbe kaptam, de nem. A kis robotkáni...

Csendek, azok a csendek

TOT Most mire gondolsz?
ROB Női mellekre.
TOT Menjünk már el innen!!!
ROB De hova?!
TOT Most mire gondolsz?
ROB A Szabadságszoborra.
TOT Az is nő.
ROB Tudod, én kódex helyett inkább neonzsinórt
adnék a kezébe.
TOT A fitneszistákét? És a fejére mit tennél?
ROB Ma még nem ettünk semmit.
TOT Nem is csináltunk, és ez csak nálam baj. Nem lesz
több óriásplakát. Mióta vagyunk itt? Gyere közelebb.
ROB Te használod azt a szót, hogy „utálom”? TOT
Nem kell több villanykörtét vásárolnunk. ROB Nem kell
több fatöküvel tárgyalnunk.

TOT Gyere még közelebb.
ROB Nem esszük meg a robotot? Ha már szeretni nem
lehet többet...
TOT Olvasd fel. Rémisztően sötét van... Talán nem is
ittthon vagyunk. Én mennék már.
ROB Rémiszthiően (*Röhög*) Tot viccelődik! Shötét...
(*Valahogy teliszájjal jókedve van*) Bepisálók!
(*Hosszan röhög, prüszköl is*) Éd is Tot! Felejts el min-
dent. Vagy legalább törekedj, hogy ne jusson eszedbe.
TOT Nagyon könnyedén fogod fel a dolgokat, Rob.
ROB (*ha nem is az előbbi kivételű, de nevetés fojtogatja*)
Könnyedén... Dolgokat... Hogy felfogom... Azért
visszatalálsz még, Tot, ugye?
TOT Igen, könnyedén!!! Körülnéztél te valaha valahol
egyáltalán, ha azt a riszáló seggedet kibillegetted az
utcára, az emberek közé, a tekintet nélküli emberek
közé...
ROB ...ez nem igaz, tekintete mindenkinek van...
TOT ...de igaz, a mocskos utcára, a szaros járdára,
abba a buba pistult közlekedébe?! Körülnéztél, ha
bementél a boltba...
ROB ...boltba mindig te mentél...
TOT ...bementél a postára, az étteembe, a hülye játék-
termedbe, lementél a metróra, elmentél a megren-
delőkhöz...
ROB (*zokogásba kezd*) ...megölték őket!!! (*Szipog*) De a
megrendelők jöttek hozzánk...
TOT Nem értesz te engem, Rob.
ROB De értelek. Csak én értelek...

Biztos nézik egymást, semmi hangot nem hallani

Sok a neon!!! (*Nevetgél*)
TOT „A neoncsövek foszforeszkáló helye” című kataló-
gusból nézted ki az igazi! utad, miért ne lenne sok?!

Valami matatóshang

Keresel valamit?
ROB Megvan! (*Lapoz*) Újraolvasom a Macbethet.
TOT Újra?! Sötétben!? Tudtommal csak én olvasok!
ROB (*kattintás*) Persze!
TOT Hát persze. (*Kattintások*)
ROB Hát persze, én semmit nem csinálhatok rosszul?
Mit csinálsz?
TOT (*még csomó kattintás*) Kinyomtatok megszámlál-
hatatlan oldalt, gyorsan akarok innen kiszorulni. ROB
Nőket nyomtass ki.
TOT Gyümölcsös fogkrémekeket nem nyomtatok ki. Tot nem
Rob. (*Papírzörgés*) Te nem emlékszel?!
ROB Tot újra előlről kezd. Emlé -szem, az elmúlt idő, a
levél, az angyalok... Sosem voltunk angyalok!
TOT Nem előlről kezdem. Épp-n hogy be akarom
fejezni. „Robnak és Totnak lekedvesebb angyalo-
toktól.” Vajon miért a te neveset írta előre?
ROB Mert én vagyok a vidámabb. Itt meg még az égben
is díjazták. Tot! A dolgokat nem megfejtetni kell.
Hányingert kapok a magyarázataidtól. Különben is:

te nem akarsz soha bejönni a templomba!
TOT Rob. A dolgokat egyikünk sem akarja megfejteni,
és ez csak téged zavar. Beszélni meg... legalább egy-
mással kell... ha már így együtt... maradtunk...

ROB ...tartott minket...

TOT *(meglehetősen eszelősen)* ...ne mondd ki!!!

ROB Nem akartam... pisztáciás fogkrémet nyomtattál
ki? „Robnak és Totnak legkedvesebb angyalotoktól.”
Szép ez a boríték. Na, ilyen biztos nem lehet itt kap-
ni. Bontsuk fel.

TOT Majd...

ROB Meddig akarod még húzni?!

TOT Te, hova tetted az éghetetlen csillámokat?

ROB A porra gondolsz?

TOT Arra.

ROB Arra. De minek neked? Nem február van.

TOT A tűzbiztonságiak plakátját ebből fogjuk megcsi-
nálni, jó?

ROB Nem rossz ötlet. Alá mit teszel?

TOT Lemosható pauszt.

ROB Éghetetlen meg lemosható... Ahogy mi. Kiegészítik
egymást.

TOT Hülye! Kis hülye.

Nevetnek

ROB Tot, figyelj...

Megszólal valami gregorián zene

Tot!! Most fogunk meghalni?

TOT Hallgass!

*A zene szól, finoman, halkán, majd hoppsz./, hirtelen
mintha elharapták volna: elhallgat*

ROB A kutya mindenit!

TOT Hova mész?.

ROB Eltemetem azt a kibaszott robotot.

TOT Hova?

ROB A templom mellé. *(Papírtépehangok)*

TOT *(kiabál)* Ne, ne, ne szedd le őket, Rob, el akarok
innen menni!!! Rob, ne, ne!!!

Kissé dulakodnak, zihálás

ROB Kell neki koporsó!

TOT Rob! Itt már nincs semmi. Nézz körül...

ROB Te mire következtetsz az előbbi zenéből? Hogy
fejted meg?

TOT Gregorián volt.

ROB Vallási. Na és? Na jó.

TOT Nem lehetsz ez, Rob!

ROB Olvasok, olvasok, olvasok.

TOT Éppen most?! Te, a nagy nem olvasó!! Hol találtad ezt?!

ROB A zsebemben maradt.

TOT tüzet rakunk az elhunyas fűszilánkján!

kicsillagozzuk a lefolyó mániákus elnyelőcsavarját!

megbocsátjuk a szavak öntörvényűségét!
vonalakat húzunk az összes keretre, mely
megbicsaklott valamikori üvegtársától!

háromszöggé... nem tudom...

ROB A szavak nem öntörvényűek. Vagy nem lehet róluk
beszélni. Jól van. Menjünk, Tot.

TOT Előbb még megvárjuk a Nagy Kilences Macskát,
aztán.

ROB Ugye nem bántottalak meg?

TOT Mindig megbántjuk egymást.

ROB Jaj, nem akarlak megbántani, Tot!!! Na milyen
volt? Megyek vissza olvasni.

TOT Élni... szeretsz még? És engem?

ROB Befizessem a csekkeket?

TOT *(összecsuklik)* Édes Istenem, ne sértődj meg ránk!
(Kábé sír)

ROB *(olvas, magában motyog)* Ez miért pont most jutott
eszébe? *(Ja, aztán)* Nézz oda! Kinyissam az ab-lakot?

TOT Gyerünk!

ROB Az angyal, hűha!

TOT A Nagy Kilences Macska!

ROB Ez Isten szekere lehet?

TOT Nyilván. Te cigizel?

ROB Mit mond az angyal? Te, ez csupa kilences...

TOT Rob, te cigizel?

ROB Hagyjál már, próbálj meg figyelni! Milyen körök
ezek?

TOT Füstkörök, ez nyilvánvaló!

ROB De kitől???!!!!

Halkan újra megszólal a gregorián zene

TOT Ne üvöls, még elszáll az angyal.

ROB Ezek amúgy is mennének... nem látod rajtuk? Te
érted?

TOT Mindez nem látomás, ez tény. Követnünk kell őket.
Gyere. Mi hányan vagyunk, Rob?

ROB Ketten...

TOT És hány füstkarikát látsz?

ROB Hármat, de...

TOT ...az egy számjegy... ha összetesszük nagy kerek
számjegy...

ROB 5 479 452 X 365.

TOT Az a Macska. Számjegy több.

ROB Éppen hogy. Nem olyan furcsa ez. Halálunk éve.

TOT Nézd! Szakadozik fel.

ROB Az angyal is elszállt.

TOT A Nagy Kilences Macska is.

ROB Szerinted vége?

TOT Valahogy igen.

ROB Szép volt?

TOT Szép volt.

ROB Visszalépés legyen?

TOT Visszalépés? Ne.

*És mintha hirtelen elharapták volna azt a gregorián ze-
nét, ahogy már egyszer)*

Bordos Annamária

SZOBAD

Egyetlen felvonásban, áporodott együttlét

Szereplők:

FRED, apa

KLAUDIA, anya

ALBERTKE, a gyerekek

MAMA, egy nagymama

*A színpadon hosszúrkás íróasztal mögött- alacsony szé-
ken - Albertke ül és ír. Mellette, feltűnő testi közelségben,
az apja, Fred az asztalra támaszkodva meghajlottan
követi a gyerek tevékenységét. Háttérben szegényes bú-
torzat: szekrény, pricc, üres fogas. Valamelyik sarok-
ban a nagymama, Klaudia anyja, a kandalló mellett,
feslett kárpitú hintaszékben élettelenül ül. Az öreg-
asszony történetünk első felében csupán díszlatszerepet
tölt be, mozdulatlan és szótlán. Az asztalnál apa és fia
félhangos értetlenségben dűnnyögnek. Láthatóan életbe
vágó dolgot műveinek. Kisvártatva megjelenik Klaudia,
színtelenre kopott öltözékben, fésületlenül. Figyeli a ve-
sződéses munkát, majd ingerülten közelít*

KLAUDIA *(a gyerekekhez)* Fuserálj, csak fuserálj, kölyök.

FRED Minek jössz ide, Klaudia, mikor senki se hív?

KLAUDIA *(cinikusán)* A kíváncsiság hozott két lábon.

Csakugyan, miféle pazar időtöltés ez a tietek, és mivel
fűszerezitek, hogy elviselhetőbb legyen... az együttlét?

FRED *(a gyerekekre utal)* Hallga... a történelem jegyzetel.

KLAUDIA Mi már tudomásul vettük, hogy nincs tekin-
tettel ránk. Nem áldotta meg az Isten finom szimat-
tal, pedig itt világraszóló események zajlanak. A sö-
tétben.

FRED *(ágálva)* Tudod te vajon, hogy minden egyes élő
ember százszor annyi történelmet hordoz magában,
mint amennyi eddig összesen lezajlott ezen a kerekded
földön? Ugyan miért, Klaudia? Mert a végtelen a
végesek természetes adottsága. De te, kedvesem,
elégedetlen vagy a képzelőerőddel. Ezért jársz ide
minket zavarni.

KLAUDIA Miért tünteted ki az embert az élő jelzővel,
az elhunytak talán már nem emberek?

FRED Az elmúltak és elnémultak le vannak tárgyalva a
földfelszín alá fél emelettel. Megélt történelmük vég-
eredményeként - befejeződtek végleg. Törvényszerűen
ránk is ez vár.

KLAUDIA Vagy mi várunk erre, immár mellékes.

FRED *(kimerülten lépdel az asztal körül)* Gyakran gon-
dolkodok arra, hogy...

KLAUDIA *(távolodik Fredtől)* Arra, igen arra az egyre,
megváltásra várva. Na mégis m re?

FRED *(sértődötten hátat fordít)* A megsemmisült képé-
ben ugyanannyira jól festek, mint a sikeres emberé-
ben. Elsősorban azért, mert tizennyolc éve nem látott
senki rajtatok kívül, akik természetesen mellé-rendelt
szereplői vagytok az életemnek. Mellé-rendelt!
Megbocsáthatatlannak vélem az itt töltött időt - bűzös
térben.

KLAUDIA Az ábrázatod változatlan.

FRED De most már rájöttem, Klaudia...

KLAUDIA *(szigorral)* Elég késő neked becsületesen
ráeszmélni valamire, vagy nem? Azt mondod, „az el-
méleteid igazolásért kiabálna!”, de elmaradnak
ebédszünet vagy egyéb miatt. És az elvont teóriáid-nak
csakis az lehet a rendeltetésük, hogy étvágyat
gerjesszenek gyakorlati elfoglaltságok iránt.

FRED *(visszasétál az asztalhoz)* Mégis el szeretném
mondani.

KLAUDIA Nekem? *(Kimegy a színpadról)*

FRED Ha már itt vagy.

KLAUDIA *(hangja)* Le kell egyszer ~ "sítened a vágyaidat
ahhoz, hogy élhess közöttük. *(isszaérkezik az asz-
talhoz egy székekkel, amit Fred ah% helyez)* De mi vagy
te, távol-keleti szerzetes, aki a lelke üdvén kívül nem
ismer el értékeket? Akkor meg I ol a fenébe szerez-tél
vágyálmokat?

FRED *(meglepődve leül)* Honnan t dod?

KLAUDIA *(szánalommal)* Ismétle magad, Fred. Ez a te
mindennapi kenyered.

FRED Valóban? És ismered a folytatást?

KLAUDIA *(az asztal túlsó végén, eddel szemben meg-
áll)* Sejtem.

FRED Add meg nekünk ma!

KLAUDIA Nem lenne túl korai?

FRED *(ingerülten)* Nem lenne semmilyen, édesem. Ettől
függetlenül: add meg nekünk ma! *(Higgadtan a gyerekek
felé)* Emlékszel, fiam, mit meséltem neked
Arkhimédészről?

ALBERTKE Igen, apa.

FRED Elmondanád a mamának is, de valahogy úgy, hogy
megértse?

ALBERTKE Arkhkimédész azt mondta, adjatok egy rö-
g-zített pontot a világmindenségben, és én kimozdítom a
Földet a helyéből.

FRED *(tudálékosan)* Helyes. *(Feltápáskodik)* Na most
jól figyelj, Klaudia. Hallod, milyen eszelősen hangzik
ez a mondat: adjatok, és akkor lennem lehetséges?
Okosan beszélt a másik: adjatok meg mindent, a többit
bízzátok rám!

KLAUDIA *(kimegy a színpadról, a hangja hallatszik)*
Ez valami emelőtörvény, tudom, de hogy hangzik ezzel
szemben az Én-törvény? Tulajdonképpen ezt
akarod, a Te törvényedet *(Megjelenik egy másik
székekkel, amelyet az asztalhoz helyez, és leül Freddel
szemben)*

FRED (*lesújtva*) Adjatok egy helyet, amely befogad.

ALBERTKE És mi lesz akkor, apa?

KLAUDIA (*kárörvendve*) Ez az, látod, a kölyök is észrevette, hogy töredezett a logikád. Mi lesz akkor, apa? Hibázik az Én-törvényed.

FRED (*elgyengülten visszaiül*) Nem érted, Klaudia. Az ember mulandó, és muszáj neki legalább egyszer megvalósulnia. Remélhetőleg itt, a földi életben.

KLAUDIA Albertke, szerinted az ember mulandó?

ALBERTKE Nem, mama. Én minden reggel meg szoktam ébredni.

FRED És mit teszel azonnal ébredés után?

ALBERTKE Egy kicsit gondolkodom, *hogy* mit is tegyek.

FRED És miért csak egy kicsit gondolkodol ezen?

ALBERTKE Mert aztán eszembe jut.

FRED (*hevesen Klaudia fele*) Érted már, mitől mulandó az ember? Attól, hogy sebtében ráeszmél, mit kell tennie. Az elkövetkezendő egy perc mindig fontosabb, mint a többi tízezer. Mert ha nem így lenne, az ember felköthetné magát például. De nem, ő inkább hajlandó minden pillanatban ráébredni elenyésző lényegére. Érdemmel ruházza fel tetteit, avagy végül elfoglalja magát, *hogy* a rászabott kevéske időt ki-töltse. A töprengés nem lehet hosszadalmas, helyét veszi a tett, ami a gondolat elkendőzése csupán. Ezt a mulandóságot tanulmányozom nagy élvezettel. Ráadásul az ember a kevéske időt ne akárhogy töltse ki, hanem hasznosan, mert így szól a tanítás, amelynek mi maradéktalanul meg akarunk felelni, mert az ősök bölcsessége minden bizonnyal vezet valamerre. (*Rövid szünet után - mosoly*) Nem lehetek óvatos, amikor gondolkodom.

KLAUDIA Mi lenne, ha kezdet mosnánk?

FRED (*halkan, mintegy önmagának*) Hadd vétkezzek becsületesen. Engedj meg nekem egypercnyi őszinteséget.

KLAUDIA Légy őszinte, és ígérem neked, hogy egyben nevetséges leszel.

FRED Kínos számomra, hogy nincs eszed.

ALBERTKE És nekem van, apa?

FRED Senkinek nincs elég esze. Az ember mégis elvárja a másiktól, hogy neki legyen. Én szeretném például, ha a mama okosabb lenne.

ALBERTKE És ő szeretné, hogy okosabb legyen?

FRED Nem hinném, túlságosan nagy feladat lenne számára. Ő engem szeretne eszesebbnek. De légy te az, amit mi nem érünk el soha már. Albertke, nem vállalnád, hogy a fejünk fölé emelkedj?

Albertke szimbolikus felnövése következik. Nyugodt, lassított mozdulatokkal megemelkedik, kihúzza maga alól alacsony székét. Tudatos ráérősséggel feláll. Magasabb a szülőknél. Komolyra változott, férfias hangon beszél, szaggatottan és oktatóan

ALBERTKE Nem a fejünk fölé, hanem a Fejünk Föle. Marcangoljátok szét egymást! Oldozzatok fel a kín alól, amit mellettek kell elviselnem. Pecsételjétek

meg, és írjátok alá a szabadságot a halálotokkal. Engedjétek utamra, vagy inkább tartsatok fogva, hogy annál erősebb legyen az indulat, és annál több tartóoszlopot sodorjon magával a kitörés pillanatában. Hogy lehessen teljes a történet. A mi nyavalyás történetünk. Körmeitekkel tartsatok vissza, és ígérem, annál pompásabb lesz a befejezés, minél meg-rázóbb. A befejezést én diktálom. Ez annyit jelent, hogy megszegyenítésül pellengére állítalak, de nem itt, nem is elzártan kandi tekintetektől, hanem egy piactéren, ahol sosem jártatok, mivelhogy jobb itt nektek édes kettesben. De vannak még számotokra kijelölt szégyenszekerek, amelyek elfoglaltatásukat várják. Megbüntetek benneteket, (*Mély lélegzetet vesz, és elneveti magát*) na de addig is, mivelhogy halandó vagyok, és apa szerint ezt különös érzékenységgel fel kellene fognom, ünnepélyesen bejelentem: dolgom van, mégpedig ennél az asztalnál. (*Visszaiül*)

KLAUDIA (*gúnyosan*) Megírod a történelmet?

ALBERTKE Igen, mama. Megírom a történelmet, és elárulom, hatalmamban áll titeket kitörölni onnan. FRED (*elgondolkodva*) Mert nem vagyunk jó szereplők... attól te még lovagokká üthetnél:

ALBERTKE Nem tartom érdekesítőnek a ti házilag kotyvasztott legendákat.

FRED (*rövid szünet után*) Lássunk valami érdekeset.

ALBERTKE (*tárgyilagosan felolvas papíráról*) Az ember ismét megmutatta, hogy kevésbé specializált felépítésével a változó életkörülményeknek jól meg tud felelni. Az első primitív kőbalt és a finoman kidolgozott szakóca között csak mintegy két és fél millió év telt el. Ötezer év után megjelentek az úrhajók... de az úrhajók az embert nem szakítják el a földtől. FRED (*görnyedten*) Te ezzel egyet tudsz érteni? ALBERTKE Igen, és szeretném, ha nem lenne folytatás. FRED (*felélénkülve*) Vagy úgy. Ha nem lenne folytatás.

Azaz ha veled együtt leállna minden mozgás. Megöl a gondolat téged is. Micsoda látvány: azok a sokak, akik ugyanúgy rohannak szaros dolgaik után majd akkor is, amikor te nem láthatod őket.

ALBERTKE Ennyi lenne, apa.

FRED Te mindent irtással kezdesz, majd felülemelkedsz e sivárságon.

ALBERTKE Ne féljétek, nem rajtatok. Ti számomra nem vagytok szilárd talaj. (*Folytatja az írást*)

Hosszú csend

FRED Rajtunk áll, hogy egyetértsünk vele, Klaudia.

KLAUDIA Félelmetes vagy, Fred. (*Kacérkodik*) Te lennél az a csomó, amelyet el kell vágnom egy szép napon?

FRED Egy szép napon? Nem akarnád inkább kibogozni?

KLAUDIA Ne disznólkodj a gyerek előtt.

FRED Ne sértsd meg, hiszen beavatott.

KLAUDIA Ő nem tudja.

FRED (*feláll, és a nő fele megy, álmodozón*) Eszméltem,

Klaudia, lehetne szebben élni. Kövéren és boldogan. Tudom, igen áttetsző hazugság lenne józan gondolkodással ámitanunk magunkat. *(Gyöngéden megemeli Klaudiát, és magával viszi, a színpad szélére ülteti, maga pedig mellé ül)* Nemsokára két évtizedet töltünk ebben a poshadt térségben, és attól tartok, hogy sor kerül a megünneplésére. A nagyváros eddig elfelejtett. Ha kimennénk, mellénk adnának egy idegenvezetőt, hogy el ne tévedjünk. Amióta benn rekedtünk, lázasan keresem a kivezető utat. Bevalom, nekem ez nem tetszik. *(Felpattan, körbejárja a rivaldát)* Talán azzal kellene kezdeni, hogy tiszta zsebkendőt hordjunk magunknál, ha kell, ha nem. Vágjuk le a körmünket, mielőtt behatolna a húsba. Vasaljuk ki az ingemet, és menjünk el szépen a templomba, és mossuk fel a padlót, mielőtt végleg beleragadnánk. *(Megáll a nő háta mögött válaszra várva)*

KLAUDIA *(maga elé)* Te vagy, és csak te lennél az egyetlen jogosult lázadó az imént elhangzott követelések ellen, mert önbecsapás, amit te nem bírsz elviselni. Én ellene vagyok, mert ha mellette lennék, ellened lennék.

FRED *(kérlelve)* Mégis, Klaudia, menjünk a tereplomba, vagy mit tudom én, egy moziba. *(Leguggol Klaudia mellé, vállánál fogva rángatja)* Menjünk ki innen az emberek közé. Képtelen vagyok emlékezni, ki kezdte el kettőnk közül az itt maradást, és mi volt a lényege hajdanán. *(Elengedi a nőt, és feláll)*

KLAUDIA *(kelletlenül)* Vajon, Fred?

Ettől a ponttól kezdve a történet nagyon felgyorsul. Fred hadarva beszél, hevesen gesztikulál, izeg-mozog

FRED Megvan, Klaudia. *(Lelkesedéssel)* Emlékszel arra a napra? Ezelőtt két évtizeddel történt.

KLAUDIA *(hátrapillantva kérdi)* Miféle napra?

FRED *(hevesen)* Hogy nem jutott eszembe eddig?

KLAUDIA Kétségbe ejtesz. Miféle nap?

FRED Valami ünnepségre hívtak minket, gondosan készültünk, és induláskor meggondoltuk magunkat, hogy mégiscsak jobb nekünk itt bent, a melegben. Nem kell pózolni, kiöltözni, meg effélék. Emlékszel? Ismételjük meg azt a napot.

KLAUDIA *(feláll, és próbálja utolérni Fredet, aki összevissza járkal)* Pontosan tizennyolc éve történt, Fred.

FRED *(meg seyn hallja)* Az elvágyódásunk tetőpontján megszerettük a visszautat: a kijárattól a szoba közepéig. A visszautat, ami az áldott, átkozott semmittevésbe vezet minket vissza. *(Hadonászik)* Olyan erőteljes volt a felismerés, hogy nem, hogy nem, mégsem kell elindulni semerre. Megdöbrentünk, és nem tudtuk átlépni a küszöböt. *(Klaudiához siet, megfogja a kezét)* Játsszuk el még egyszer azt a napot. Örvendjünk, hogy nincs szükségünk semmire, nem számít semmi. Akarjunk elmenni innen... és ne legyünk képesek rá.

KLAUDIA Nem lehet. Ez már megtörtént, ezelőtt tizen

nyólc évvel. És mindketten megittuk a levét.

FRED Nem emlékszel egész pontosan. Ezenkívül a dolgok gyakran megismétlődnek.

KLAUDIA Te tényleg azt akarod, hogy pont úgy csináljuk, ahogy akkor?

FRED De ne így, Klaudia, nem tudhatom előre, csak azt mondhatom, kezdjük el, mert valamit el kell kezdenünk mindenképpen.

Klaudia a ruhásszekrényhez közeledik, Fred eszelősen követi. szétszórt és boldog. Klaudia dobálni kezdi a szekrény tartalmát a földre. Albe~tke elővesz egy táskarádiót az asztal fiókjából, bekapcsolja: könnyfakasztó slágert sugároznak

(Kiált) Ez a zöld ruha volt rajtad. Vedd fel. Mi leszünk: a legszebb pár a táncparketten. Nem megyünk el igazán, ne búsulj. Fé: ülködj meg.

KLAUDIA *(átnyújt egy fésűt)* Te i.

Mindketten tépik kócos hajukat. A nő átöltözik, Fred inget cserél

(Kiált) Azon az éjszakán elhajtottad a cipőmet, és ölben hordoztál.

FRED Nem kell cipő, vagy vedd fel a másikat. Ez egy másik éjszaka.

KLAUDIA Nem, Fred, ez ugyanaz a tizennyolc évvel ezelőtti éjszaka. *(Megcsókolja)* Vágd le a hajam. Így nem mehetek. *(Leül az ágy szélére, Fred előkotor egy ollót a szekrényből, levág pár t'ncset)*

FRED A szoknyádat is. *(Önfeledten ledobja magát a földre és belevág a nő szoknyéjába)* Indulhatunk?

KLAUDIA Még valami hátravan.

Albertke kikapcsolja a rádiót

FRED *(rémülten)* Nem létezik.

KLAUDIA El kell kérezkedni a Mamától.

FRED *(könyörög)* Ne csináld! Szökjünk meg! Tudod, mások is így csinálják, szó r_élkül. Elmagyarázod, mikor visszajössz. Nem megyi nk el igazán, csak az ajtóig. Észre sem veszi.

KLAUDIA A múltkor elkéreztem.

FRED És nem engedett el. Feltölt, a szemüvegét, és azt mondta, hogy nem. Sehova. F issunk, most azonnal!

KLAUDIA De tél van, Fred. Fel ell öltözni. A kabát a Mamán van.

FRED Hogy lenne tél? Mitől?

KLAUDIA El kell kérezkedni. *(11.Megfogja Fred kezét, és az addig mereven üldögélő ,agymama felé vezeti)* Mama! MAMA *(himbálni kezdi magát a ,intaszékben)* Mi van, gyermekem?

KLAUDIA Fred rés én meghívtak vagyunk egy összejövetelre, és el szeretnénk kér°zni.

MAMA Vigyáznod kell rám, nem mehetsz. Sehova, semmikor.

KLAUDIA (*Fredhez*) A múltkor is ezt mondta. (*Az öreg-asszonyhoz*) De Fred és én rég együtt élünk, és soha nem mehettem ki vele sétálni.

FRED Mama, én megkértem Klaudia kezét.

KLAUDIA Igen, Mama. Fred megkérte a kezemet. Én igent mondtam, és tüstént összeházasodtunk. MAMA Akkor sem. Ti fel sem fogjátok, mennyire lehetetlen innen elmenni. Hány éve éltek együtt?

FRED Tizennyolc éve.

MAMA És akkor mi van? Több éve együtt éltek, és most hirtelen el kell mennetek? Mi ütött belétek? Az esküvőt suttyomban tartottátok?

KLAUDIA Mama, figyeljen ide. Nekünk tizenhét éves gyermekünk van. A Mama egy kicsit lemaradt az eseményekről, avagy nem emlékszik. Egy gyerekes anya nem kérdi meg az anyjától, hogy elmehet-e *vagy* sem, ide vagy oda, amikor kedve szottyan. Nem normális megkérdezni.

MAMA Akkor miért teszed?

KLAUDIA Mert ez egy különös nap, aminek pontosan úgy kell zajlania, mint egy valamikori napnak. És én a múltkor elkéreztem. Tél van, és szükségem lenne a kabátodra.

MAMA Nem adhatom. Megfázom. Főként, ha tél van.

FRED Mama, mondjon le most az egyszer a lánya kedvéért. Olyan helyre megyünk, ahol az embernek megjelenése kell hogy legyen. Kérem, adja kölcsön azt a kabátot pár órára!

MAMA És te boldogulsz egy szál ingben?

FRED Ez mindig attól függ.

MAMA Ugyan mitől?

FRED Hogy milyen idő van kint. Elkérhetem az

MAMA Az ki?

FRED Az a fickó, aki ott ül az asztalnál.

MAMA A családhoz tartozik?

KLAUDIA Igen, Mama, az a fickó az unokád.

FRED Menni kell.

Klaudia erőszakkal leveszi a Mama kabátját. Az asszony rövid, szótlán hadakozás után alábbhagy, tétlenül nézi a párt. Ezek elhúzódnak tőle

KLAUDIA (*közönnyel*) Mehetünk, egyetlenem.

FRED (*izgatottan*) Merre van az ajtó?

KLAUDIA Arra. (*Az ellenkező irányba mutat, mint ahol ők tartózkodnak*)

Nehézkesen, félve elindulnak. Klaudia kezében lógatta a kabátot, mint akinek nincs szüksége rá. Következne a megtervezett megtorpanás

FRED De nagyon kevés választ el a boldogságtól.

ALBERTKE (*félhangosan*) Az mi?

KLAUDIA Ne erőltess tovább, Fred. Hova megyünk? Nem hívott senki sehova. Sem most, sem a múltkor. Csak képzelődünk, Fred.

FRED De ne úgy, Klaudia! Ne így! Örvendjünk, hogy mehetünk, de nem megyünk, és nem azért, mert nincs hova, hanem mert jobb nekünk itt, a már meg-szokott kettesben.

KLAUDIA De azóta hárman vagyunk, Fred.

Vége